"And rn ordxrn ða avarevundei ro K.K.E.»

Ν. Ζαχαριαδης

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

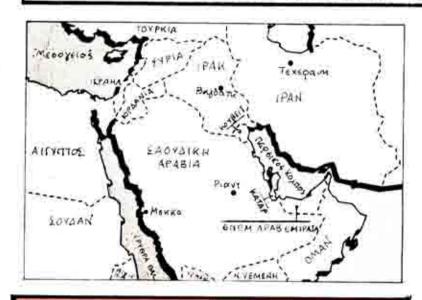

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης γιά την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1987 ΑΡΙΘΜΌΣ ΦΥΛΛΟΥ 49

ΔΡΧ. 30

ΑΝΗΣΥΧΗΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

Ένας αστυφύλακας έδειρε μεσα στο μέγαρο της Αστυνομίας στην Λεωφόρο Αλεξάνδρας έναν πολίτη που ζητούσε επίμονα να δει τον κρατούμενο συνεταίρο του. Τον έδειρε τόσο που μετά από λίγες ώρες αυτός πέθανε στο νοσοκομείο.

Αυτό έγινε στην είσοδο του κτιρίου. Μπροστά στη σκηνή ήσαν και τρεις άλλοι αστυνομικοί.

Αυτοί έκρυψαν το γεγονός σε συνενόηση με τον αξιωματικό υπηρεσίας.

Το Κέντρο "Αμεσης Βοήθειας που μετέφερε τον τραυματία στον Ευαγγελισμό δεν έγραψε την μεταφορά αυτή στον κατάλογο των συμβάντων.

Ο ιατροδικαστής του έκανε την νεκροψία διέγνωσε θάνατο από παθολογικά αίτια-Αυτά που γράψαμε τα ανάφερε σε συνέντευξη τύπου ο υπουργός Δημ. Τάξης.

Το ανατριχιαστικό σ' αυτήν την υπόθεση είναι ότι ένας αστυφύλακας φονιάς καλύφτηκε σε όλη τη γραμμή, σε όλο το μήκος της διαδικασίας ενός θανάτου, από την υπηρεσία του. Η αλήθεια βγήκε χάρις στην έρευνα των συγγενών του θύματος.

Ο μηχανισμός καταστολής εξαφάνισε κυριολεκτικά ένα φόνο. Τέτοιες επιχειρήσεις γίνονται μόνο σε περιόδους φασισμού.

Αυτός ο φασισμός και το μαφιόζικο στυλ δεν μπορεί παρά να ευδοκιμούν μέσα στο αστυνομικό μηχανισμό. Δεν μπορεί αλλοιώς να εξηγηθεί πως τόσοι άνθρωποι συνέργησαν στην εξαφάνιση του εγκλήματος. Όλοι αυτοί λειτούργησαν σαν την εταιρεία δολοφόνων μ' έναν εύκολο και ανησυχητικά αυθόρμητο τρόπο.

Ο υπουργός έκοψε μερικά -ψηλά κεφάλια-. Όμως η βρωμιά κινήθηκε σε μικρομεσαία επίπεδα. Αυτό είναι το πιο επικίνδυνο μια και σ΄ όλους τους κρατικούς μηχανισμούς η κορυφή είναι χειρότερη από τη βάση.

Υπάρχει λοιπόν καλό έδαφος για ένα μελλοντικό φασισμό. Πολλά, τα σημάδια και ανάμεσα στα πιο χαραχτηριστικά οι διωγμοί των εισαγγελέων Γιαταγάνας, Λογοθέτης που άνοιζαν το καπάκι του βόθρου που λέγεται σωφρονιστικό σύστημα.

Όλα αυτά γιατί η αριστερά είναι αλυσσοδεμένη ακόμα στο άρμα του σοσιαλφασιστικού ψευτοΚΚΕ και των ύπουλων οππορτουνιστών κάθε

Γιατί αυτά που γίνονται είναι σοβαρά πράγματα, πολύ σοβαρά για να μένουν ουσιαστικά αναπάντητα από το δημοκρατικό λαό μας.

38 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΔΣΕ. ΕΠΙΣΚΕΨΗ - ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ ΓΡΑΜΜΟ 5-6 Σεπτέμβρη

ΟΙ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ ΒΑΖΟΥΝ ΦΩΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΕΡΣΙΚΟ

Η ΠΟΛΕΜΟΚΑΠΗΛΗ ΚΛΙΚΑ ΤΗΣ ΤΕΧΕΡΑΝΗΣ ΔΙΝΕΙ ΤΑ ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΑ

Πριν από 65 περίπου χρόνια το δεύτερο συνέδριο της 3ης Διεθνούς κάτω από την άμεση καθοδήγηση του Λένιν ενώ δήλωνε την υποστήριξή του στον αντιμπεριαλιστικό αγώνα των καταπιεσμένων εθνών και λαών κατάγγελε με σαφή τρόπο τον «πανισλαμισμό των μουλάδων της Περσίας» σαν ένα αντιδραστικό ρεύμα παρ' όλο τον φαινομενικό του αντιμπεριαλισμό.

Εμελλε να φανεί η ορθότητα αυτής της θέσης μετά από τόσα χρόνια όταν αυτός ο πανισλαμισμός των μουλάδων έγινε εξουσία. Όλοι αυτοί, κι ανάμεσά τους κι εμείς, που γράφουμε αυτές τις γραμμές, που υποστήριξαν την ισλαμική «επανάσταση» στα πρώτα της βήματα, είτε αγνοούσαν, είτε υποτιμήσαν την αξία αυτής της θέσης γιατί βρέθηκαν στην συνέχεια μπροστά στο φαινόμενο ένα λαϊκό, αντιφασιστικό, αντιαμερικάνικο ξεσήκωμα ενάντια στον Σάχη της Περσίας να φέρνει στην εξουσία μια ακόμα πιο

Ο ΙΡΑΚΟΙΡΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕ-ΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΟΥ

Είναι αλήθεια ότι τον Ιρακο - Ιρανικο πόλεμο δεν τον ξεκίνησαν οι μουλάδες αλλά το Μπάαθ του Ιράκ με ηγέτη τον Χουσεΐν, Είναι αλήθεια ότι αυτό το καθεστώς δεν διέφερε στις αντιλήψεις του, ιδιαίτερα στον σωβινισμό, τον πραξικοπηματισμό τον επεχτατισμό και τον φασισμό του απέναντι στο λαό, από το αδερφό του κόμμα της Συρίας και τον ηγέτη του 'Ασσαντ.

Αλλο τόσο όμως είναι αλήθεια ότι καμμιά από αυτές του τις ιδιότητες δεν φτάνει ούτε στο νυχάκι των τεράτων της Τεχεράνης.

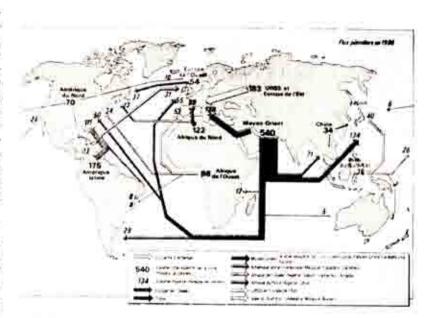
Αυτός είναι ο λόγος που σήμερα την ευθύνη, την αποκλειστική ευθύνη της συνέχισης του πολέμου την φέρνει η χομεϊνική κλίκα. Αυτή φέρνει επίσης το κύριο βάρος της επέχτασης της πολεμικής κατάστασης έξω από το ιρακο - ιρανικό πλαισιο. Αυτή είναι υπεύθυνη μιάς παραπέρα επειδείνωσης των αντιθέσεων που σπαράσσουν τις ισλαμικές χώρες και τον τρίτο κόσμο γενικώτερα. Αυτή τέλος, και το σπουδαιότερο με την παραπάνω στάση της δίνει το πρόσχημα στο δυναμωμα της παρουσίας των υπερδυνάμεων στην περιοχή και στην όξυνση του ανταγωνισμού τους που μόνο κακά πρόκειται να φέρει πάνω στους λαούς και τις χώρες της περιοχής και όλου του κόσμου.

Εδώ και τρία χρόνια το Ιράκ έχει προτείνει ειρήνη στο Ιράν που έχει σαν βασικό της περιεχόμενο την επιστροφή των δύο χωρών στα προ του πολέμου σύνορα τα οποία και αναγνωρίζει σαν μόνιμα και δίκαια. Αντικειμενικά μια τέτοια πρόταση ισοδυναμεί με πολιτική αναγνωριση της ευθύνης τουυ Ιράκ για το ξεκίνημα του πολέμου μιας και αυτό ήταν το κράτος που δεν ανασυτό ήταν το κράτος που δεν ανασυναμεν επιστού του το κράτος που δεν ανασυναμεν και και το κράτος που δεν ανασυναμεν και το κράτος που δεν ανασυναμεν και και το κράτος που δεν ανασυναμεν και το κράτος και το κράτος που δεν ανασυναμεν και το κράτος που το κράτος που δεν ανασυναμεν και το κράτος που δεν ανασυναμεν και το κράτος που το κράτος που το κράτος που δεν ανασυναμεν και το κράτος που δεν ανασυναμεν και το κράτος που το κρά

φασιστική, ακόμα πιο βάρβαρη, ακόμα πιο διασπαστική και προβοκατόρικη για την ενότητα του αντιμπεριαλιστικού μετώπου των λαών ηγετική ομάδα μουλάδων με επικεφαλής τον φασίστα Χομείνί.

Η Περσία από τότε έχει βυθιστεί σ' ένα φεουδαρχικό μεσαίωνα που όμοιό του ίσως δεν έχει γνωρίσει ο σύγχρονος κόσμος. Η βάρβαρη καταπίεση που γνωρίζει ο λαός αυτής της χώρας είναι το ένα ζήτημα. Οι κίνδυνοι για τους λαούς της περιοχής και όλης της γης που απορρέουν από την κυριαρχία αυτής της κλίκας, είναι ένα άλλο κι ακόμα πιο σοβαρό ζήτημα.

Αυτή η πλευρά θα απασχολήσει το άρθρο μας όπως άλλωστε απασχολεί όλη την υδρόγειο.

γνώριζε τα προηγούμενα σύνορα (τα προυπάρχοντα του πολέμου). Αυτό το σχέδιο ειρήνευσης ήδη το έχει αποδεχτεί η ιρανική δημοκρατική αντίσταση που έχει σαν κύρια δύναμή της σήμερα τους Μουτζαχεντίν του Λαού που ο ηγέτης τους

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΗ ΤΡΟΥΜΑΝ - ΕΠΙΘΕΣΗ «17 ΝΟΕΜΒΡΗ»

ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

«Μετά την κρίση η ύφεση. Μόνο που κάθε φορά μεγαλώνει η διάρκεια και η ποιότητα της σύγκρουσης, ενώ αντίθετα μικραίνει και σε διάρκεια και σε ποιότητα ενότητας η περίοδος της ύφεσης. Αυτή είναι η γενική εικόνα της πορείας των ελληνοαμερικανικών σχέσεων την τελευταία πενταετία.

Αυτά γράφαμε στο φύλλο 47 της «Ν.Α.» στις 24 Ιούλη στο κύριο άρθρο μας, μετά την επίσκεψη Αρμακοστ.

Δύο γεγονότα ήρθαν να επιβεβαιώσουν την εχτίμησή μας. Η

Η ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΤΡΟΥΜΑΝ

Η ανατίναξη αυτού του αγάλματος πριν ενάμισυ περίπου χρόνο. δεν ήταν μια λαϊκή ενέργεια. Ήταν προϊόν της δράσης κάποιας, εξίσου ύποπτης με την «17 Ν», «Αντικρατικής Πάλης». Ανεξάρτητα από όμος, αυτό, η αναστήλωση ήταν μια απαράδεχτη όσο και προκλητική ενέργεια.

Κι' αυτό γιατί δεν έπαψε ποτέ να αντιπροσωπεύει ένα μισητό σύμβολο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, έτσι ώστε η αναστήλωσή του να εξοργίζει πραγματικά το λαό μας που τόσο έχει υποφέρει στις μέρες της αμερικάνικης μονοκρατορίας.

Τι ντροπή λοιπόν για ένα ρωσόδουλο Παπανδρέου να το αναστηλώσει. Πόσο αυτός είναι αναγκασμένος να γλύφει εκεί που δαγκώνει, να υποχρεώνεται να σέρνεται χάμω, να γνωρίζει εξευτελισμούς και ταπεινώσεις, για να γίνει στο τέλος λακές ενός άλλου αφεντικού

Για τον καταχθόνιο Παπανδρέου αυτά είναι «ψιλά γράμματα» μπροστά στις ανάγκες της πολιτικής του.

Η ανέγερση του Τρούμαν έρχεται να καθησυχάσει όλους όσους, μέσα κι έξω απ' την Ελλάδα, διατηρούν ελπίδες για την επιστροφή του «άσωτου» Παπανδρέου στους κόλπους της Δύσης. Και βέβαια δεν έχει θέση αυτή η τόσο μικρή δικαιολογία, για την τόσο σοβαρή αυτή αναστήλωση, ότι δηλαδή ήταν απαίτηση των δήθεν Ελλήνων ΑΧΕΠΑΝΣ. Είναι πολύ ασήμαντα αυτά τα αμερικανάκια για να τους γίνουν τα γατήρια.

Η αναστήλωση του Τρούμαν έχει

αναστήλωση του αγάλματος Τρούμαν και η τελευταία επίθεση της «17 Νοέμβρη». Δύο διαφορετικά γεγονότα που υπηρετούν μια ενιαία πολιτική, την πολιτική των ρωσόφιλων αστικών δυνάμεων που προσπαθούν να καθησυχάσουν τους Αμερικάνους, ενώ δυναμώνουν τους δεσμούς τους με την Μόσχα.

Αυτή είναι η σημασία της αναστήλωσης του Τρούμαν και της ταυτόχρονης επίθεσης σε αμερικάνικο στρατιωτικό στόχο από την ρωσοκίνητη, αλλά καλυμμένη από τμήματα του κρατικού μηχανισμού, «17 Νοέμβοη».

τέσσερις στόχους: Πρώτο να χαλαρώσει την ολοένα και πιο έντονη αντίθεση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη φιλορώσικη πολιτική του Α.Π.

και να απομακρύνει την στιγμή της ανοιχτής κρίσης.

Δεύτερο να οξύνει τις αντιθέσεις που έχουν οι δυό βασικές γραμμές στην αμερικάνικη εξωτερική πολιτική για τον χειρισμό των σχέσεων της Αμερικής με τον Παπανδρέου Είναι χαραχτηριστικό ότι το Στέητ Ντηπάρτμεντ (Σουλτς - Αρμακοστ), η υφεσιακή δηλ. γραμμή απέναντι στο σοσιαλιμπεριαλισμό, υποστηρίζουν την θέση ότι ο Παπανδρέου είναι ο φιλοδυτικός που προσπαθεί να εξισορροπήσει αυτή του την γενική κατεύθυνση με τις ανάγκες μιας δήθεν «εθνικής» αντιτούρκικης πολιτικής. Αυτό είναι ο παραμύθι που τους σερβίρει εδώ και

χρόνια ο ο Α.Π. με την κάλυψη που του δίνει το πραγματικό γεγονός ότι, μέσα στο ΠΑΣΟΚ υπάρχει μια σωβινιστική αστική φράξια που πραγματικά κάνει αυτή την πολιτική (το παλιό Κέντρο με κύριο εκφραστή τον Αλευρά). Αντίθετα η αντιρώσικη γραμμή Ουάιμπέργκερ (Πεντάγωνο) έχει διαπιστώσει την φιλορώσικη κίνηση του Παπανδρέου και βρίσκεται σε ανοιχτή σύγκρουση με την γραμμή Σουλτς, εδώ και δύο χρόνια. Η αναστήλωση του Τρούμαν είναι ένα δώρο στο Στέητ Ντηπάρτμεντ, δηλαδή μια ενίσχυση της ανεχτικής, απέναντι στον Παπανδρέου γραμμής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού που βρίσκεται σε όλο και πιο δύσκολη θέση μετά από κάθε πραγματική προς τη Μόσχα κίνηση του Παπανδρέου.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ 2

$A\Gamma PE\Xi$

ΚΡΑΤΙΚΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ ΚΟΙΝΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Για μια φορά ακόμα ένα σκάνδαλο της κρατικής γραφειοκρατίας βγαίναι στη φόρα.

Πρόκειται για την υπόθεση ΑΓΡΕΞ που εδώ και ένα μήνα περίπου βρίσκεται σταθερά στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος της κοινής γνώμης στην Ελλάδα και προσφέρει ευχάριστες στιγμές στους αναγνώστες των Αγγλικών εφημερίδων.

Πρωταγωνιστές της ανώτεροι κρατικοί υπάλληλοι που αλληλοκατηγορούνται για απάτες, καταχρήσεις και κομπίνες.

Η υπόθεση ξεκίνησε όταν η Α-ΓΡΕΞ, εξαγωγική κρατική εταιρία αγροτικών προιόντων μήνυσε την αντιπρόσωπό της στο Λονδίνο Υψηλάντη για υπεξαίρεση 660.000 λιρών Αγγλίας (145.000.000 δρχ. περίπου). Η όλη εξέλιξη της δίκης όμως φανέρωσε ότι μηνυτές και μηνυόμενοι συναγωνίζονταν και συνεργάζονταν μέχρι τότε στις απάτες. Τα πράγματα έδειξαν ότι επρόκειτο για έναν καιγά μεταξύ ληστών που τσακώνονται την ώρα της μοιρασιάς.

Κανένα ρεζιλικι δεν σταθηκε δυνατό να τους σταματήσει Ήταν τόσο μεγάλη η πλεονεξία τους που τους τύφλωσε.

Η Υψηλάντη καυχιέται ότι όλες της τις συναλλαγές τις έκανε πάντα φανερά, χωρίς να κρύβει τίποτα. Πράγματι είχε το θράσος κάθε τόσο να στέλνει σε δικούς της στην Ελλάδα πολλές δεκάδες χιλιάδες λίρες καθώς και σε τράπεζες της Ελβετίας. Αυτά ήδη από το 1985 σύμφωνα με τα στοιχεία που δημοσιεύτηκαν. Ταυτόχρονα συμμετείχε σε μια σειρά κομπίνες στις οποιες ήταν επί κεφαλής. Το βασικό επιχείρημα της υπεράσπισής της ήταν να στρέψει τις κατηγορίες στη διοίκηση της ΑΓΡΕΞ, αποκαλύπτοντας το ποιόν του Σακελλάρη, διευθύνοντα συμβουλου της ΑΓΡΕΞ, του Ν Φίλη οικονομικού διευθυντή, του Κ. Στεριόπουλου τέως προέδρου και μελών του Δ.Σ. της εταιρίας.

Έτσι μάθαμε ότι ο Σακελλάρης είχε καταδικαστεί το '61 για απάτη και φυλακίστηκε στις αγροτικές φυλακές της Τίρυνθας το '72 Με

βούλευμα του συμβουλίου πλημμελειοδικών κρίθηκε ένοχος για «υπεξαίρεση ιδιαιτέρως μεγάλης αξίας σε βαθμό κακουργήματος». Επίσης σε βάρος του εκδόθηκαν το '80 και το '82 δύο απαγορεύσεις εξόδου από την χώρα, για παραβάσεις της φορολογικής νομοθεσίας. Η δεύτερη απαγόρευση το '82 έγινε σχεδόν ένα μήνα μετά το διορισμό του στην ΑΓΡΕΞ Τα χαρτιά αυτά σήμερα δεν υπάρχουν σε καμιά υπηρεσία, ούτε και στην ασφάλεια στο

Αυτός και όλοι οι υπόλοιποι έπαιρναν γερές μίζες από την Υψηλάντη για να την καλύπτουν, τόσο σε είδος (πολύτιμα δώρα κ.λπ.) όσο και σε χρήμα που το απαταλούσαν αλόγιστα στο καζίνο όπως βγήκε στη φόρα απ' την Υψηλάντη. Ο Φίλης με «συντριπτικά στοιχεία» το διέψευσε λέγοντας ότι όταν πηγαίνει στο Λονδίνο πηγαίνει μόνο σε μουσεία και στο ζωολογικό κή-

Η γελοιότητα των ηρέχων αυτής της υπόθεσης δεν πρέπει να κρύψει το πόσο τραγικό είναι, αυτός ο λαός νάχει τέτοια παράσιτα πάνω από το κεφάλι του.

Είναι πολύ τραγικώτερο αυτό και από το ότι η ρωσόφιλη κλίκα Παπανδρέου επεχείρησε να φορτώσει την υπόθεση στο Σημίτη που αυτή την περιοδο βρισκεται στο στόγα-

Η υπόθεση της δίκης ΑΓΡΕΞ -Υψηλάντη πάνω από όλα αποκαλύπτει την σήψη της γραφειοκρατικής αστικής τάξης. Αυτού του κομματιού της αστικής τάξης που με την διόγκωσή του καθώς και με την κυριαρχία της αντιδραστικής Παπανδρείκης κλίκας μέσα στο ΠΑ-ΣΟΚ και μέσα σ' αυτόν τον γραφειοκρατικό μηχανισμό, έχει καταντήσει το πιο παρασιτικό, αντιπαραγωγικό, διεφθαρμένο και σπάταλο κομμάτι της αστικής τάξης της Ελλάδας Ισως να είναι τώρα πια και το πιο αντιδραστικό, μετά από την κομπραδόρικη σοσιαλφασιστική γραφειοκρατία του

Αυτό εκφράζει χαρακτηριστικά η δήλωση Ποττάκη για την υπόθεon AFPEE:

-Για την εκλογή μέλους του Διοικητικού Συμβουλίου ή την ανάληψη αξιώματος στο Δ.Σ. ανωνύμων εταιριών, η ισχύουσα νομοθεσία δεν προβλέπει την υποβολή ποινικού μητρώ-

Είναι πρωτοφανής η εξέλιξη αιτής της δίκης μετά από τα σκάνδαλα που βγήκαν στην φόρα. Η κυβέρνηση απόσυρε τους μάρτυρες κατηγορίας που ήταν ανώτερα κρατικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ, γιατί βρέθηκαν συμμέτοχοι της τεράστιας απάτης και ρεμούλας. Με αυτή της την ενέργεια η κυβέρνηση αθωώνει την Υψηλάντη για να διασωθεί η ίδια από τον διεθνή περίγε λω και διασυρμό.

ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

σκεται στην υπηρεσία του σοσιαλι-

μπεριαλισμού. Κι αυτό γιατί ο «α-

ντιαμερικανισμός της -17Ν- δεν

είναι αντιαμερικανισμός του λαού.

Είναι ένας «αντιαμερικανισμός» ύ-

πουλος, πραξικοπηματικός και

Μόνο ο σοσιαλιμπεριαλισμός εί-

χε ανάγκη από ένα τέτοιου είδους

αντιαμερικανισμό. Ο σοσιαλιμπε-

ριαλισμός δεν μπορεί να βασιστεί

στον αντιτμπεριαλισμό των λαών

γιατί θα τους διδάξει πως να πολε-

μήσουν τον ίδιο. Η «17Ν» ηρθε να

υποκαταστήσει τον λαό και να ανα-

λάβει να δώσει αυτή τα ρώσικα

σεις της ήταν πάντα με καρμπόν οι

πολιτικές ταποθετήσεις του σοσια-

λιμπεριαλισμού για την περιοχή

και την χωρα μας. Δεν είναι καθό-

λου τυχαίο πως ποτέ το ψευτοΚΚΕ

δεν κατάγγειλε την πολιτική πλα-

Παραπέρα και μ'αυτή της την

τελευταία ενέργεια η οργάνωση αυ-

τή απόδειξε την τελειότητα των

στρατιωτικών μέσων που ξεπερνάει

κάθε επαναστατικό ή ψευτοεπανα-

στατικό ερασιτεχνισμό. Απόδειξε

τον επαγγελματικό της γαρακτήρα

μέχρι του σημείου που να είναι

αδύνατο στους ειδικούς να εντοπί-

σουν το είδος του εκρηχτικού υλι-

κού που χρησιμοποιήθηκε. Αυτό

βέβαια αποδείχτηκε και από τον

τηλεχειρισμό του εκχρηχτικού μη-

χανισμού που χρησιμοποίησε η

«17Ν» κάνοντας επίδειξη τεχνολο

Τέλος και το σπουδαιότερο για

μια ακόμα φορά έμεινε ασύλληπτη

δίχως μάλιστα ν' αφήσει κανένα

Οποιαδήποτε τεχνολογία δεν ε-

ξασφαλίζει το ασύλληπτο. Ασύλ-

ληπτη και δίχως ίχνος ασύλληπτη

έστωκαι σ' ένα μέλος, μια διασύν-

δεση, μια άκρη, ένα υπόλοιπο κά-

δυνατό δίχως διασύνδεση με ένα

ισχυρό τμήμα του κρατικού μηχα-

Αυτό άρχισε να διαπιστώνει ακό-

μα και ο «ευφυής» Δροσογιάννης

που σε σχετική ερώτηση δημοσιο-

γράφων απάντησε ότι: «Εκείνο το

βράδυ (5 Αυγούστου) στήθηκε ο Τρού-

μαν αν και δεν το γνώριζαν οι τρομο-

κράτες... εκτός εάν..... Εκτός εάν

ήθελε να πει έχουν πληροφορίες

από τα ψηλά κλιμάκια του κρατι-

Επιπλέον κοιτάζοντας την τελευ-

ταία πλατφόρμα της «17Ν» θα δού-

με ότι αυτή εξακολουθεί να κινείται

στην ίδια φιλορώσικη πολιτική κα-

τεύθυνση, όπως όλες οι προηγούμε-

Παραπέρα η «17Ν» είχε και μια

αποφασιστική συμβολή στην απά-

τη που πρόσφατα σκάρωσε ο Πα-

πανδρέου με τον Τρούμαν, με το να

παρουσιάσει ένα ρωσόδουλο πρω-

θυπουργό, «δούλο των αμερικά-

νων». Ίσως αυτός είναι ο λόγος

που ο Παπανδρέου δεν καταδίκασε

ο ίδιος την επίθεσή της, εκφράζο-

δεν είναι

γικού νεωτερισμού.

που, ένα λάθος

κού μηγανισμού.

τφόρμα της «17Ν».

Οσο για τις πολιτικές τοποθετή-

χτυπήματα στους Αμερικάνους.

κούφιος:

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

Τρίτο να απομακρύνει ακόμα παραπέρα την ημερομηνία για την έναρξη των συνομιλιών για τις βάσεις. Σ' αυτή την κατεύθυνση φτιάχνει αυτό το κλίμα ο Α.Π. ώστε να είναι σε θέση να πραγματοποιήσει αυτό το σκοπό του χωρίς πολλές και αξιόλογες αντιστάσεις. Μην ξεχνάμε ότι οι συνομιλίες για το θέμα των βάσεων θα άρχιζαν τον Μάρτη του 86 με τον ερχομό του Σουλτς και ενάμιση χρόνο μετά κάτι τέτοιο ακόμα δεν έχει γίνει.

Τέταρτο να του γρησιμεύσει στο μέτωπο που έχει ανοίξει στο εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ.

Πέρα δηλ. απ' την δημαγωγία του απέναντι στο λαό, θέλησε να αποκοιμίσει την λιγότερο φιλορώσικη και πιο ευρωπαίζουσα φράξια Αλευρά μέσα στο κόμμα του. Ο καθησυχασμός αυτής της ομάδας του είναι πολύτιμος.

Σ'ότι αφορά τώρα την Μητσοτακική «Ν.Δ.» η κίνηση Παπανδρέου έδωσε νέα ώθηση στη πορεία της προς την ολική τύφλωση, σ' ότι αφορά την πραγματική πολιτική του Παπανδρέου, αλλά και την ευκαιρία να εκδηλώσει τον πραγματικό της φιλοαμερικανισμό. Το μόνα δηλ. που βρήκε να πει με την ανακοίνωσή της η ΝΔ ήταν να κατηγορήσει τον Παπανδρέου για... ατομο και ασυνεπή φιλοαμερικανισμό, αφού έστησε νύχτα το άγαλμα.

Απ' την άλλη μεριά το ψευτοΚ-ΚΕ έδωσε την συνεισφορά του στο παιχνίδι του καθησυχασμού και της κάλυψης, καθώς ξεσήκωσε ένα τεράστιο θόρυβο ενάντια στον «φιλοαμερικάνο» Παπανδρέου τόσο, ώστε να ματαιώσει και συνάντηση μαζί του, αλλά και να βάλει τους «σοβαρούς» του κνίτες να ρίχνουν μπογιές στο αναστηλωμένο άγαλμα, (Κίνηση που είναι έξω από τις συνήθειές τους, ιδιαίτερα την εποχή που οι Αμερικάνοι ήταν ο πραγματικός κύριος και επίφοβος εχθρός του λαού).

Βέβαια ο Φλωράκης, όπως κάθε πολιτικός απατεώνας δεν μπορεί να εξηγήσει πως βγάζει φιλοαμερικάνο τον Παπανδρέου ενώ από την άλλη εξυμνεί σαν πρωτεργάτη μιας «φιλειρηνικής», που σημαίνει φιλορώσικη στη γλώσσα του Κρεμλίνου, πολιτικής.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ THΣ «17N»

Όταν όλο το σκηνικό είχε φτιαχτεί δεν έμενε παρά η πραγματική

Έχουμε τοποθετηθεί επανειλλημένα στο ζήτημα «17Ν» σε προηγούμενα φύλλα μας. Εδώ θα επαναλάβουμε τι από παλιά παρατηρήσαμε, ότι όλα τα χτυπηματά της ενάντια σε αμερικανικούς στόχους δεν χρησίμευσαν ποτέ σαν προβοκάτσια, δεν αποτέλεσαν δηλ. πρόσχημα για να σημειωθεί μια αμερικάνικη αντεπίθεση

Στην προκείμενη περίπτωση πάλι δεν έγινε κάτι το ανάλογο. 'Αλλωστε σήμερα ειδικά μια αμερικάνικη προβοκάτσια δεν θα συνέφερε

Αντίθετα, αυτό που θέλουν οι Αμερικάνοι σήμερα είναι να εκμεταλλευθούν τα φαινομενικά ήρεμα νερά και την φαινομενική ύφεση που επικρατεί στις ελληνοαμερικάνικές σχέσεις ώστε να πετύχουν μια όσο το δυνατό πιο γρήγορη συμφωνία για τις βάσεις. Κι ακόμα περισσότερο δεν είναι της στιγμής να δημιουργή σουν αντιθέσεις με την ελληνική κυβέρνηση για θέματα τρομοκρατίας. Η πρόσφατη υποχώρησή τους από το διάβημα Κήλυ. έδειξε ακριβώς ότι θέλουν να κλείσουν, τουλάχιστον τώρα, μ' αυτά τα ζητήματα. Το κυριώτερο δεν έχουν συμφέρον για προβοκάτσια τώρα που ο Παπανδρέου στήνει τον Τρού-

να χτυπήσει αμερικάνικο στόχο.

λων των προηγούμενων ενεργειών

της «17Ν» και μέσα απ' την πλαντας, έστω και στα μουγκά, τις τφόρμα που τις συνόδευε κάθε φορά ευχαριστίες του έχουμε πει ότι η ομάδα αυτή βρί-Όλα αυτά δείχνουν ότι έχουν να

> κάνουμε και στην πραχτική και στην πολιτική έκφραση με μία σκοτεινή, πραξικοπηματική, αντεπαναστατική συμμορία. Κι αυτά τα χαρακτηριστικά της

> δεν πρόκειται να τα καλύψει όσες φιλολαϊκές μάσκες και να φορέσει. όσες επικλήσεις στο αίμα και στους αγώνες του λαού και να κάνει, όσο κόκκινο γρώμα και να δανειστεί.

> Η υπαρξη της «17Ν» δεν οφείλεται πουθενά αλλού παρά στην αδυναμία, τον υφεσιασμό και τον φόβο της ξενόδουλης αστικής τάξης απέναντι στην επέλαση του σοσιαλιμπεριαλισμού μέσα στο κράτος της...

ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟΝ ΔΡΟ-MO ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙ-ΣΜΟ

Απέναντι στο ρώσικο αντιαμερικανισμό της «17Ν» και τις ραδιουργίες του Παπανδρέου, ορθώνεται ο πραγματικός αντιιμπεριαλισμός του λαού. Αυτός που δεν εξαρτά το διώξιμο των βάσεων απ' την ανάγκη για ένα άλλο προστάτη. Αυτό είναι χαραχτηριστικό της ξενόδουλης Παπαντρεϊκής κλίκας κι όχι του λαού.

Ο λαός θέλει να φύγουν οι βάσεις γιατί επιβουλεύονται την ανεξαρτησία του, γιατί ο αγώνας για την κατάχτησή της δεν επιτρέπει στρατιωτική παρουσία μιας υπερδύναμης. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δεν έπαψε να είναι ένας εχθρός για τον λαό και δείχνει να διαθέτει ακόμα δύναμη στο εσωτερικό της χώρας.

Ο αγώνας ενάντιά του είναι αναπόσπασιό τμήμα της πάλης του λαού ενάντια και στις δύο υπερδυνάμεις. Αυτό τον αγώνα προσπαθεί να καπηλευτεί το φιλορώσικο μπλοκ. Οι βάσεις των Αμερικάνων είναι γι' αυτές τις δυνάμεις το άλλοθι για να φέρουν πιο κοντά, πιο γρήγορα τα αφεντικά τους, τους ρώσους ιμπεριαλιστές.

Ο λαός μας δεν έχει κανένα συμφέρον από μια τέτοια εξέλιξη. Δεν θέλει δηλ. το διώξιμο των Αμερικάνων να γίνει το κανάλι διείσδυσης των Ρώσων.

OYTE AMEPIKH OYTE PO-ΣΙΑ. Αυτή είναι η μόνη πραγματική εθνική πολιτική που πρέπει να ακολουθήσει ο λαός μας στην πορεία του για μια ανεξάρτητη και σοσιαλιστική Ελλάδα.

-NEA ANATOAH AIEYOYNETAL ALIO EYNTAXTIKH ETIITPOTTH

πεύθυνος σύμφωνα με το νόμο ΚΩΣΤΑΣ ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Βεραντζέρου 55 Αθήνα τηλ: 5241058

«ΑΚΡΟΠΟΛΗ» — ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ

Η ΑΝΤΙΘΕΣΗ ΕΚΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΒΑΘΕΙΑΣ ΚΡΙΣΗΣ ΤΗΣ Ν.Δ.

Όσο περνάει ο καιρός, τόσο οξύνεται η κρίση στο εσωτερικό της Ν.Δ. που μπορούμε να πούμε ότι το Αυτο εκφράζει η οιαμάχη του Μητσοτάκη με την «Ακροπολή».

Όπως είναι γνωστό, η παραπάνω εφημερίδα κατηγόρησε ανοικτά τον Μητσοτάκη για διασπαστή της δεξιάς και για τις γνωστές συνεργασίες του. ιδιαίτερα στο συνδικαλιστικό τομέα, με το ΚΚεζ.

Για το πρώτο ζήτημα έγραψε χαρακτηριστικά η «Ακρόπολις» ότι ο Μητσοτάκης έχει απομακρύνει τα παραδοσιακά στελέχη της δεξιάς και έχει φτιάξει ένα επιτελείο δίπλα του, που το κατευθύνει ο γαμπρός του Μπακογιάννης, και στο οποίο συμμετέχει ακόμα και γνωστός δημοσιογράφος της -Πρώτης».

Είναι σαφές ότι ο Μητσοτάκης έχει χαράξει σαν γραμμή της Ν.Δ. την -Ενότητα με τους πάντες ενάντια σ' όλο το ΠΑΣΟΚ-.

Και όπως γράφαμε σε προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας «Αυτή η γραμμή δεν κάνει διάκριση ανάμεσα στις δύο μεγάλες τάσεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ και την κυβέρνηση. Δεν κάνει διάκριση δηλαδή ανάμεσα σ' εκείνες τις δυνάμεις που είναι σύμφωνες στη συμμαχία με το ψευτοΚΚΕ. δηλαδή τις βασικά ρωσόφιλες δυνάμεις και σε εκείνες τις δυνάμεις που είναι αντίθετες στη συμμαχία με το ψευτοΚΚΕ. ειδικά σε κυβερνητικό επίπεδο, εκείνες δηλαδή τις δυνάμεις που ενώ δεν μπορούν να χαραχτηριστούν αντιρώσικες, γιατί έχουν ανεχτεί τη ρωσόφιλη πολιτική του Παπανδρέου στο διεθνές επίπεδο, προσανατολίζονται στη διατήρηση των δεσμών της χώρας με την Ευρώπη.

Αυτή είναι η μια αδυναμία της μητσοτακικής γραμμής, ότι στρέφεται ενάντια σε όλο το ΠΑΣΟΚ.

Η δεύτερη αδυναμία της είναι ότι καθώς συνεργάζεται με τους πάντες. συνεργάζεται και με το ψευτοΚΚΕ ...

Αυτή είναι η μια πλευρά της πολιτικής του Μητσοτάκη που τον οδηγεί σε αρκετά σημεία στην ουρά του φιλορώσικου μετώπου.

Το δεύτερο, και πιο σημαντικό ζήτημα είναι ο αντιτούρκικος σωβινισμός του, που τον κάνει να μην καταδικάζει το σύμφωνο Αθήνας -Σόφιας και να κάνει κόντρες στους Αμερικάνους γεγονός που διευκολύνει τον Παπανδρέου στην πολιτι-

Είναι χαρακτηριστική η συνάντηση Αρμακοστ -Μητσοτάκη, στο πρόσφατο ταξίδι του πρώτου στην Ελλάδα, συνάντηση που είχε σαν βασικό θέμα την αντίθεση των Αμερικάνων στις δηλώσεις του Μητσοτάκη για το θέμα των βάσεων, δηλώσεις που συσιαστικά στήριζαν τον Παπανδρέου στην γνωστή κωλλισιεργία, που έχει δημιουργήσει πονοκέφαλο στους Αμερικάνικους κύκλους.

Ετσι λοιπόν δημιουργεί προβλήματα στις δυνάμεις της δεξιάς. ποι θέλουν «άριστες» σχέσεις με ΗΠΑ και φυσικά δεν επιθυμούν την παραμικρή συνεργασία με το ΚΚεξ.

Συγχρόνως δεν θέλουν διάφορους πρώην κεντρώους, να βρίσκονται σε θέσεις κλειδιά, π.χ. Μπουλουκους και να παρακάπτονται ή να διαγράφονται στελέχη με δεσμούς και παράδοση στην δεξιά

Πάντως η επίθεση της «Ακρόπολης» έχει πάρει τέτοιες διαστάσεις

κεντρικό θέμα της παραπάνω εφημερίδας είναι η πάλη της ενάντια στον Μητσοτάκη. Είναι χαρακτηριστικά τα θέματα της περασμένης

Πρωτοσέλιδος τίτλος: «Παζάρι έγινε η Ν.Δ.» που εξηγεί πως ο Μητσοτάκης μοιράζει, από τώρα υπουργεία για να συγκρατήσει τους βουλευτές του. Αλλά όπως πληροφορεί η «Α» τα έγει μοιράσει 4 - 5 φορές. Στην τελευταία σελίδα υπάρχει μεγάλο άρθρο με θέμα την κρίση της ΟΝΝΕΔ.

Η -Α- μιλάει για διάλυση της ΟΝΝΕΔ και συγκρίνει την σημερινή κατάσταση, με εκείνη της «ωραίας περιόδου 82 - 84 (εποχή Αβέρωφ). Με συγκεκριμένα στοιχεία που είναι φυσικό να γνωρίζει η «Α» όσο και αν αυτά μπορεί να είναι εξωγκωμένα γίνεται σαφές. ότι η νεολαία της Ν.Δ. οργανωτικά περνάει βαθιά κρίση.

Γι' αυτά βέβαια δεν μπορεί να είναι υπεύθυνος ο Μητσοτάκης μόνο αλλά η γενικώτερη κρίση του Αμερικάνικοι ιμπεριαλισμού, η αντιλαϊκή πολιτική της Ν.Δ. στην κυβέρνηση αλλά και σήμερα που είναι αντιπολίτευση και ο σωβινισμός που κουβαλάει η Ν.Δ. Βέβαια η «Α» όταν κριτικάρει τον Μητσοτάκη για συνεργασία με το ΚΚεξ ταυτίζει το παλιό ηρωικό ΚΚΕ με το πραχτορείο της Μόσχας, μέσα στον τυφλό αντικομμουνισμό της. ταυτόχρονα την κριτική που κάνει στο Μητσοτάκη την κάνει από την μπάντα της αστικής τάξης που είναι δεμένη με τα συμφέροντα των ΗΠΑ που υπηρέτησε πιστά ακόμα και την εποχή της χούντας.

κινηση. Αυτή πρυε με την βομβα ms -17N -.

καθόλου τους Αμερικάνους.

Αφαιρώντας λοιπόν την περίπτωση προβοκάτσιας αυτό που μένει είναι ότι Η -17Ν- ήθελε να χτυπήσει αμερικάνικο στόχο, ακριβώς για

Εμείς μέσα από την εξέταση ό-

38 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΔΣΕ

ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΖΗΤΑΕΙ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΤΗΣ

Στις 29 Αυγούστου στα 1949, ο Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας, το ένοπλο καμάρι του λαού μας, εγκαταλείπει συντεταγμένα το Ελληνικό έδαφος και περνάει σην Αλβανία.

Η πιο ένδοξη σελίδα της ιστορίας των σγώνων του λαού μας κλείνει μετά από τρία χρόνια (1946 - 49) σκληρών αναμετρήσεων με τις δυνάμεις του Αγγλο - αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του ντόπιου μοναρχοφασισμού.

Ο Β΄ ένοπλος επαναστατικός αγώνας, κάτω από την καθοδήγηση του

Για χρόνια ολόκλησα η αστική τάξη και ο οπορτουνισμός προσπάθησαν να κόψουν τις νέες γενιές από τα διδάγματα και την πείρα τοι Β' Αντάρτικου. Γιατί το Β' Αντάρτικο ήταν επανάσταση της εργατικής τάξης και της φτωχής αγροτιάς για την ίδια την προλεταριακή εξουσία. Γιατί για πρώτη φορά σ' αυτήν την χώρα, η εργατική τάξη με τους συμμάχους της έφτασε στο επίπεδο της εξουσίας, είχε το στρατό της, τις απελευθερωμένες περιοχές, την δικιά της κυβέρνηση, έχτισε την δικιά της εξουσία.

«Τέτοια επανάσταση άρχισε στο 1946 ο Δ.Σ.Ε. Και η εξουσία ποι εγκαθίδρυε, παντού που νικούσε και επικρατούσε ήταν η διχτατορία του προλεταριάτου, με την μορφή της εγκαθίδρυσης της λαϊκής δημοκρατίας» (Ν. Ζαχαριάδης, «Τα προβλήματα καθοδήγησης στο ΚΚΕ»

Αυτό είναι που τρέμουν όλοι οι αντιδραστικοί. Τρέμουν την εργατική τάξη όταν οργανώνεται σε κυρίαρχη τάξη. Τρέμουν την προλεταριακή εξουσία.

«Συμμοριτοπόλεμο» ονόμασε η αστική τάξη τον αγώνα του λαού μας για να κρύψει την δικιά της προδοσία και για να οδηγήσει το έθνος στην υποταγή στον ιμπεριαλισμό, στην υποανάπτυξη και στην καθυστέρηση. Για να δικαιολογήσει το όργιο βίας και τρομοκρατίας που επέβαλλε στον λαό μας εξοντώνοντας τα καλύτερα παιδιά του, στηριγμένη στα ξένα τανκς και αεροπλάνα.

«Τυχοδιωχτισμό» ονόμασαν οι οπορτουνιστές τον αγώνα του λαού μας, όταν με την βοήθεια των Χρουτσιωφικών ρεβιζιονιστών διάλυσαν το ΚΚΕ στα 1956, για να χτυπήσουν ότι επαναστατικό και τίμιο υπήργε σ' αυτή την χώρα.

«Η σεχταριστική πολιτική εκδηλώνεται στην παραγνώριση των συμμάχων μας του ΕΑΜ, στον σχηματισμό μονοκομματικής κυβέρνησης από κομμουνιστές στην περιοχή της ελεύθερης Ελλάδας τον Δεκέμβρη του 1947, που ξεκινάει από την αντίληψή ότι ο ένοπλος αγώνας 1947 - 49 δεν είναι αντιμπεριαλιστικός, εθνικοαπελευθερωτικός και δημοκρατικός αγώνας, αλλά σοσιαλιστική επανάσταση», γράφουν στην προδοτική «6η Ολομέλεια» το 1956, για να φτάσουν στο 8ο ψευτοσυνέδριο στην πλήρη αποκήρυξη του Β' Αντάρτικου,

Πουθενά από εκεί και πέρα, ούτε στο 9ο, ούτε στο 10ο, ούτε στο 11ο, ούτε στο 12ο ψευτοσυνέδριο δεν αναιρείται η τοποθέτησή τους.

Για το ψευτο-ΚΚΕ, ο Β΄ ένοπλος επαναστατικός Αγώνας είναι κόκκινο πανί. Οι αρνητές και δολοφόνοι του ΚΚΕ που παρουσιάζονται σήμερα με τα ρούχα του θύματος και καπηλεύονται τον τίτλο του τιμημένου ΚΚΕ προσπαθούν με κάθε τρόπο να απογυμνώσουν το Β΄ Αντάρτικο από κάθε επαναστατικό περιεχόμενο και να το παρουσιάσουν σαν ένα σκέτο αντιαμερικανικό αγώνα.

κό αγώνα.

Ούτε όμως και με μόνο αυτό το χαρακτηριστικό, είναι σε θέση να σηκώσουν ψηλά τον ΔΣΕ. Γιατί σ' αυτόν δεσπόζει η μορφή του μεγάλου ηγέτη του ελληνικού προλεταριάτου του Ν. Ζαχαριάδη, αυτού που εξόντωσαν τα αφεντικά τους, οι ρωσοι σοσιαλφασίστες στην Σιβηρία μετά από 17 χρόνια εξορίας.

ΠΗΓΗ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑΣ

Η αστική τάξη και ο οπορτουνισμός προσπαθούν μέσα από το χτύπημα του ΔΣΕ να πουν πως η εργατική τάξη και οι σύμμαχοί της είναι ανίκανοι να πάρουν εξουσία. Έτσι η μεν αστική τάξη μιλάει για συντριβή των «κομμουνιστοσυμμοριτών» στο Γράμμο - Βίτσι ο δε

οπορτουνισμός για «προδικασμένη ήττα» Και οι δυό μαζί λένε στο λαό μας πως οι εξελίξεις στην Ελλάδα θάταν «δημοκρατικότερες» χωρίς τον εμφιλίο και πως για όλα φταίνε οι τυχωδιοχτισμοί του Ζαχαριάδη.

Ας δούμε όμως κατ΄ αρχήν το μέγεθος της «συντριβής» του ΔΣΕ στον Γραμμο

Ο ΔΣΕ παρά την ήττα του δεν είχε καμιά συντριβή. Σε μια στρατιωτική σύγκρουση ο στρατηγικός στόχος του ενός στρατού είναι η συντριβή του άλλου.

Τον Αυγουστο του 1949 ο ΔΣΕ συντεταγμένα και χωρίς απώλειες πέρασε στην Αλβανία. Μπροστά στην αλλαγή του συσχετισμού των δυνάμεων, αποτέλεσμα του μη λυσίματος του βασικοί ζητήματος των εφεδρειών και του κλεισίματος των συνόρων της Γιουγκοσλαβίας από τον Τίτο, ο ΔΣΕ υποχώρησε ταχτικά, χωρίς ο στρατός των μοναρχοφασιστών να φέρει στρατηγικό αποτέλεσμα.

«Τα επαναστατικά κόμματα πρέπει να συμπληρώνουν τη μάθησή τους. Μάθανε να επιτίθενται. Τώρα αναγκάζονται να καταλάβουν ότι η επιστήμη αυτή είχε ανάγκη να συμπληρωθεί με την επιστήμη πως σωστά να υποχωρείς. Αναγκάζονται να καταλάβουν «και η επαναστατική τάξη μαθαίνει να καταλαβαίνει πάνω στην ίδια της πικρή πείρα» ότι δεν μπορεί να νικήσεις, αν δεν μάθεις τη σωστή επίθεση και την σωστή υποχώρηση» (Λένιν)

Και αυτή την «επιστήμη» σύμφωνα με τον Λένιν το ΚΚΕ έδειξε στην πράξη πως την ήξερε. Μια τέτοια υποχώρηση, μετά την στρατιωτική ήττα, εξασφάλιζε όλες τις προϋποθέσεις για την συνέχιση

της κομματικής δουλειάς και παρά τα χτυπήματα που η αντίδραση έδωσε στους αγωνιστές που έμειναν στην Ελλάδα, δεν διαταράχθηκε η εμπιστοσύνη του λαού στο κόμμα. Το Β΄ Αντάρτικο δεν τελείωσε με Βάρκιζα, αλλά με ανέπαφες τις κύριες κομματικές και στρατιωτικές δυνάμεις. Αυτό το βασικό ζήτημα κρύβουν οι διάφοροι αντιδραστικοί, για να γεμίσουν τον λαό μας με ηττοπάθεια 'Ομως ένα οργανωμένο λαικό κίνημα όταν στηρίζεται σε μια γερή κομματική καθοδήγηση είναι σε θέση να υποχωρεί με τις λιγότερες δυνατές απώλειες και να εξασφαλίζει τις προϋποθέσεις για την συνέχιση του

Αυτό εκανε το ΚΚΕ. Και γιαυτό παρά την στρατιωτική ήττα, τα τρία χρόνια του ένοπλου αγώνα είναι πηγή αισιο δοξίας και δύναμης για τον λαό μας. Γιατί αποδείχνεται έμπραχτα πως μπορεί αυτή η εργατική τάξη με τον αταλάντευτο μέχρι το τέλος αγώνα να οικοδομήσει τον σοσιαλισμό όπως τόκανε α΄ αυτή την περίοδο.

Όσο αφορά τις παραπέρα εξελίξεις μετά το 1949 χρωματίστηκαν αποφασιστικά από την δράση του ΚΚΕ. Και είναι τουλαχιστον αστείος ο ισχυρισμός για -δημοκρατικότερες-, εξελίξεις αν δεν υπήρχε το Β΄ Αντάρτικο. Γιατί πρώτα απ' όλα ο μοναρχοφασισμός θα είχε κυριαρχήσει εξ' αρχής χωρίς την παραμικρή αντίδραση με αποτέλεσμα όχι μόνο να κάνει ότι θέλει, αλλά και να παίρναγε από λεπίδι όλο το Εαμικό κίνημα της Αντίστασης και το ΚΚΕ.

Η ίδια η αντίσταση του λαου έβαλε φρένο στα σχέδια της αντίδρασης. Ακόμα και μετά το 1949 η αντίδραση ήταν σε βαθειά κρίση και δεν μπορούσε να εξασφαλίσει πολιτική σταθερότητα.

εξασφαλίσει πολιτική σταθερότητα. Το ΚΚΕ το 1949 δεν είχε πολιτική ήττα. Ο λαός μισούσε τον μοναρχοφασισμό και την αμερικανοκρατία και η γρήγορη ανασύνταξη και αναδιάταξη των κομματικών και των λαϊκών δυνάμεων εμπόδιζαν τα σχέδια του. Να πως ανάλυε την κατάσταση ο Ν. Ζαχαριάδης στο εισηγητικό του κείμενο στην 3η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ το 1950:

«Για νάχουμε σωστή προσπτική πρέπει σωστά να καταλάβουμε και τη βασική ιδιομορφία στην εξέλιξή μας για να αντιμετωπίσουμε έτσι και όλους τους πανικόβλητους και συνθηκολόγους οπορτουνιστές. Η ιδιομορφία αυτή συνίσταται στο ότι, παρά την υποχώρησή μας πέρσι στο Βίτσι - Γράμμο, δεν πάθαμε καταστροφική ήττα. Κάναμε κανονική υποχώρηση, Διατηρήσαμε βασικά τις δυνάμεις μας. Ο μοναρχοφασιμός όχι μόνο δεν πέτυχε μια συντριπτική για μας νίκη, μα ούτε μπόρεσε, ούτε και μπορεί να αξιοποιήσει τ' αποτελέσματα της νίκης της.

κόμματος της εργατικής τάζης, του παλιού ηρωϊκού ΚΚΕ και του τιμημένου αρχηγού του Ν. Ζαχαριάδη, ήταν ο αγώνας των καταπιεσμένων μαζών στην Ελλάδα ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση, για την εγκαθίδρυση της λαϊκής εξουσίας. Ήταν ο πρώτος επαναστατικός αγώνας σ΄ ολόκληρη την Ευρώπη, που μαζί με την μεγάλη Κινέζικη επανάσταση, έδωσαν τα πρώτα χτυπήματα στον ανερχόμενο τότε Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, που είχε βγει με ελάχιστες απώλειες και δυνατός από τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο.

Αυτή είναι η ιδιομορφία. Αυτή προκαβορίζει και την οξύτητα και το βάθος της γενικής πολιτικής κρίσης, που περνά η χώρα. Γιατί ο λαός παραμένει ακατάβλητος και συνεχίζει τον αγώνα του μέσα σ' ένα ευνοικό διεθνές κλίμα, παρά τους αμερικάνικους τυχοδιωκτισμούς».

Με βάση αυτή την εγτίμηση το λαϊκό κίνημα αναπτόσσεται. Το κόμμα συγκροτεί παρά την τρομοκρατία και τις εχτελέσεις τις παράνομες κομματικές οργανώσεις και μπαίνει μπροστα στον αγώνα του λαού μας για το ψωμί την δημοκρατία και την ανεξαρτησία. Η γραμμή του δημοκρατικού αντιαμερικανίκου μετώπου καταχτά σημαντικές νίκες και με την συγκρότηση της ΕΔΑ πετυχαίνεται μια πανδημοκρατική συσπείρωση.

Αυτή την ανοδική πορεία του κινήματος έρχεται να ανακόψει η βίαια το 1950 επέμβαση των Ρώσων ρεβιζιονιστών στα εσωτερικά του κόμματος με την καθαίρεση της καθοδήγησης του και την εξόντωση του αρχηγού του, με τις διαγραφές χιλιάδων κομμουνιστών στην Τασκένδη και την διάλυση των κομματικών οργανώσεων στην Ελλάδο

Αυτό που δεν κατάφερε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και ο μοναρχοφασισμός, το κατάφερε ο ρώσικος ρεβιζιόνισμός: Να εξοντώσει το ΚΚΕ.

Από τότε η εργατική τάξη και ο λαός μας μένουν χωρίς νου και ψυχή, χωρίς καθοδήγηση, χωρίς το ΚΚΕ. Αυτό το σα στο κόμμα της εργατικής τάξης είναι βασική προϋπόθεση για την κατάχτιση της νικής από το προλεταριάτο.

Αυτή είναι μια σημαντική πάλη και δίνεται απέναντι σε κείνα τα στελέχη μέσα στο κόμμα ποι ενώ βρίσκονται σε ανώτατες κομματικές θέσεις είναι φορείς της ηττοπάθειας, του συμβιβασμού και της υποχωρησης. Είναι φορείς της αστικής ιδεολογίας μέσα στο κόμμα. Ο Βαφειάδης ήταν αρχηγός του ΔΣΕ. Ο Καραγιώργης στη διοίκηση στο ΚΓΑ-ΝΕ. Ο Παρτσαλίδης στο Π.Γ. Ο Σιάντος ήταν γραμματέας στο ΚΚΕ.

Την μάχη η ελληνική εργατική τάξη δεν την έχασε από τον ταξικό εχθρό Ούτε στο Α΄ Αντάρτικο, ούτε στο Β΄ Ανταρτικό. Την έχασε από την υπονομευση μέσα στο προχωρημένο επιτέλειο της Στην καθοδήγηση του κόμματός της

Αν η μία αιτία της ήττας του ΔΣΕ ήταν η υπονόμευση από τα μέσα, ιδιαίτερο στο ζήτημα των εφεδρειών, η αλλη βασική αιτία ήταν η προδοτική στάση του Τίτο. Το κλείσιμο των συνόρων για τον Δ.Σ.Ε. της Γιουγκοσλαβίας, ανάτρεψε ολάκερη την στρατηγική του ΔΣΕ Η Γιουγκοσλαβία από άμεση εφεδρεία της επανάστασης στην Ελλάδα μετατράπηκε σε εφεδρεία του μυναρχοφασισμού Αυτό έφερε μια σημαντική αλλαγή στο συσχετισμό των δυνάμεων.

-Το γεγονός, ότι δεν είχαμι έγκαιρα λύση στο ζήτημα των εφέδρειών μας δεν

Ο Δ.Σ. ΒΟΗΘΑΕΙ ΤΟ ΛΑΟ

(Από το Δελτίο Ειδήσεων

του ΔΣΕ, 28.5.1948)

Ο Δ.Σ. και την ώρα της ανάπαυσής του, την ξοδεύει να βοηθάει το

Στις 20.4, 60 αντάρτες που βρέθηκαν στο χωριό Σαρδάρα Καστοριάς

Ο πρόεδρος και οι κάτοικοι αρνούνταν την προσφορά αυτή μα οι

Ρίχτηκαν λοιπόν στη δουλειά και έφκιασαν 60 μέτρα αυλάκι για το

Όργωσαν ακόμα κι όλα τα χωράφια από τις φτωχές οικογένειες του

χωριού. Οι κάτοικοι ενθουσιάστηκαν και δεν ήξεραν με τι τρόπο να τους

ευχαριστήσουν. Τους έκαναν συσσίτιο και πίτες και τους προσφέραν. Οι

αντάρτες δεν ήθελαν να τα δεχτούν μα οι κάτοικοι με μια φωνή

παρουσιάστηκαν στον πρόεδρο του Λ. Συμβουλίου και ζήτησαν να τους

υποδείζει τι δουλειές υπάρχουν στο χωριό για να τις κάνουν μια και θα

αντάρτες σκέφτηκαν και βρήκαν τις ανάγκες που είχε το χωριό.

Απ' αυτήν την πλευρά, η προσφορά του Β' επαναστατικού αγώνα του λαού μας στην διαμόρφωση τότε των παγκόσμιων συσχετισμών ήταν τεράστια υπέρ του Παγκόσμιου Εθνικοαπελευθερωτικού και προλεταριακού κινήματος.

Τιμούμε τις επαναστατικές παραδόσεις του λαού μας, αντλούμε δύναμη μέσα απ' αυτές για την ανασύνταξη των λαϊκών δυνάμεων και πρώτα απ' όλα για την ανασυγκρότηση του κόμματος της εργατικής τάξης του νέου ΚΚΕ

τον οπορτουνισμό του Σιάντοι και βαζει τις βάσεις για την ανασυγκρότηση του κινήματος. Με την δημιουργία της Μαζικής Λαϊκής Αυτοάμυνας, το κόμμα προστατεύει τον λαό από τους φασίστες και ζανακαταχτάται την εμπιστοσύνη

Με το 7ο συνέδριο του κόμματος τον Οχτώβρη του 45, το ΚΚΕ ξανασυκροτεί τις δυνάμεις και αποχτά πάλι καθαρή στρατηγική και ταχτική.

Στις 12 - 15 Φλεβάρη του 1946, γίνεται η ιστορική 2η Ολομέλεια, ανήμερα ένα χρόνο μετά την προδοτική συμφωνία της Βάρκιζας. Η Ολομέλεια αυτή ουσιαστικά αποφάσιζε το ξεκίνημα του νέου ένοπλου αγώνα.

Μέσα στον ένα αυτό χρόνο, το ΚΚΕ μπόρεσε με αρκετή ταχύτητα να ανασυγκροτήσει τις λαϊκές δυνάμεις.

Στα εργατικά και υπαλληλικά συνδικάτα Ο ΕΡΓΑΣ συγκέντρωνε πάνω από το 90% των ψήφων.

Στους δημόσιους υπάλληλους η επιρροή του κόμματος ήταν αποφασιστική. Στους επαγγελματίες και βιοτέχνες το ΚΚΕ καταχτούσε την μια οργάνωση μετά την άλλη.

Στις εκλογές που γινοντουσαν στους αγροτικούς συνεταιρισμούς, παρά τις συνθήκες τρομοκρατίας που οργάνωσαν οι πλούσιοι αγρότες με τις μοναρχοφασιστικές συμμορίες το ΚΚΕ κέρδισε σημαντικά

Στους πρέσφυγες το κόμμα είχε εκτοπίσει αποφασιστικά τον Βενιζελισμό.

Στους σλαβομακεδόνες το κόμμα είχε την πλειοψηφία:

Στον μοναρχοφασιστικό στρατό, παρά τους αποκλεισμούς δημοκρατών κληρωτών το ΚΚΕ είχε μεγάλη επιρ-

Η ΕΠΟΝ είχε κερδίσει την μεγάλη πλειοψηφία της εργαζόμενης και αποιδάζουσα νεολαίας.

Στο ΣΕΓΑΣ, το ανώτατο όργανο των αθλητικών οργανώσεων της χώρας, το ΚΚΕ είχε την ηγεσία.

Ακόμα το κόμμα διέθεται την Μαζική Λαική Αυτοάμυνα, τις οργανώσεις των αγωνιστών του ΕΛΑΣ, το σώμα των αξιωματικών του ΕΛΑΣ. Ακόμα υπήρχαν οι 120.000 μαχητές του ΕΛΑΣ που παρά του ότι με την Βάρκιζα είχαν αφοπλιστεί και διαλυθεί εντούτοις παρέμειναν μια υπολογίσημη δύναμη

Τέτοιες συνθήκες και μέσα από τέτοια ανάπτυξη των λαικών δυναμεων, χωρίς τυχοδιωκτισμούς το ΚΚΕ οδήγησε τον λαό μας στον Β΄ Επαναστατικό Αγώνα. Και βέβαια εξαντλώντας μέχρι το τέλος όλες του τις προσπάθειες για μια ειρηνική λύση.

 Το άλλο επιχείρημα είναι, πως κακώς ο ΔΣΕ έδωσε τη μάχη κατά μέτωπο, και όχι σε μικρές αντάρτικες ομάδες, όπως έλεγε ο Βαφειάδης.

Τι σημαίνει πολιτικά, οι «μικρές αντάρτικες δυνάμεις:» Σημαίνει πως στα μυαλά του Βαφειάδη δεν υπήρχε ούτε στο ελάχιστο η άμεση τουλάχιστον προοπτική της προλεταριακής εξουσίας

Ο Βαφειάδης δεν ηθελε ένα καλά οργανωμένο με ενιαία διοίκηση λαικό επαναστατικό στρατό, γιατί δεν έβλεπε την σύγκρουση σ' όλα τα επίπεδα με τον μοναρχοφασισμό.

Η κατσαπλιάδικη ταχτική του ήταν σι μικρές ενοχλήσεις με τις ομάδες του, για να φτάσει κάποτε σε έναν συμβιβασμό με τον μοναρχοφασισμό. Και γιαιτό πάνω στην κρίσιμη καμπή του 1948, έσπασε και λιποτάχτησε.

Ο ΔΣΕ συγκροτήθηκε στην πρώτη φάση με την ενίσχυση και τον συντονισμό των ένοπλων ομάδων που είχαν ήδη βγει στο βουνό για την σωτηρία των αγωνιστών από τις φασιστικές συμμορίες. Γρήγορα εξελίχθηκε σ'έναν λαϊκό επαναστατικά στρατό, όπου εκμεταλλευόμενος τα ευνοϊκά σύνορα της χώρας με τις λαϊκές δημοκρατίες και έχοντας έτσι εξασφαλισμένα τα νώτα του παράταξε τις κύριες δυνάμεις του καταμέτωπο στον Γράμμο - Βίτσι.

Από την άλλη πλευρά ο ΔΣΕ είχε ανοιχτά μέτωπο σε ΟΛΗ ΤΗ ΧΩΡΑ, στα μετόπισθεν του εχθρού, με στόχο να ματώνουν τον εχθρό, και να βγάζουν αγωνιστές από τις πόλεις στο βουνό

Η τέτοια λαϊκή - επαναστατική ταχτική του ΔΣΕ έφερε μεγάλα χτυπήματα στον εχθρό, έσπειρε τον πανικό στους μοναρχοφασίστες και εξασφάλεισε την χωρίς απώλειες υποχώρηση των κομματικών και στρατιωτικών δυνάμεων.

Η στρατηγική του ΚΚΕ, ήταν η στρατηγική του λαϊκού επαναστατικού πολέμου, της περικύκλωσης των πόλεων από την ύπαιθρο, με την δημιουργία απελευθερωμένων περιοχών, της ελεύθερης Ελλάδας, με την Προσωρινή Δημοκρατική Κυβέρνηση και το έργο της οικοδόμησης του σοσιαλισμού.

Αν η επανάσταση ξεκινούσε με ένοπλη εξέγερση στις πόλεις, τότε λόγω του ότι σ΄ αυτές υπήρχαν μεγάλα τμήματα του εγγλέζικου στρατού από τον Δεκέμβρη του 44, η εξέγερση θα ήταν καταδικασμένη.

Ο Ν. Ζαγαριάδης γράφει: «Πρέπει να πούμε, ότι καθορίζοντας το τέτιο στρατηγικό σχήμα στο δεύτερο ένοπλο αγώνα. προσπαθύσαμε να διδαχτούμε, προσαρμόζοντας στις δικές μας συγκεκριμένες συνθήκες, απ' την κινέζικη πείρα και από το σταλινικό σχήμα για την πορεία στην κινέζικη επανάσταση, που πρόβλεπε ότι σε καθυστερημένη φεουδαρχική βασικά αγροτική χώρα, με μισοαποικιακό καθεστώς, όπου οι ιμπεριαλιστές κρατούσαν όλες σχεδόν τις μεγάλες πόλεις, η εργατοαγροτική επανάσταση μπορούσε να στηριγτεί στον ένοπλο αγώνα της πρώτ' απ' όλα στο γωριό και στην πορεία της στερέωσης και επικράτησης της να προχωρήσει απ' την ύπαιθρο και προς τα μεγάλα κέντρα, προς τις πόλεις». (Τα προβλήματα καθοδήγησης στο ΚΚΕ).

38 XPONIA META

Θέλουμε το ξαναζωντάνεμα των ηρωικών παραδόσεων και των μεγάλων αγώνων του λαού μας, γιατί είναι απαραίτητο να οπλιατούν απ΄ αυτές οι νέοι κομμουνιστές αλλά και η εργατική μας τάξη και όλοι οι καταπιεσμένοι α' αυτή τη χώρα.

Το 1946 - 49 έγινε προλεταριακή επανάσταση και η εργατική μας τάξη έστω και για λίγο οικοδόμησε σοσιαλισμό στην ελεύθερη Ελλάδα

Αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε. Ούτε για μια στιγμή. Το νέο ΚΚΕ που γεννιέται μέσα στις σημερινές σκληρές πολιτικές συνθήκες, δεν πρέπει να χάσει από τα μάτια του, όσες μορφές και αν δώσει στην πάλη του, το βασικό ζήτημα που χωρίζει την επανάσταση σπό την αντεπανάσταση, τον επαναστατικά μαρξισμό από τον κάθε είδους οπορτουνισμό, το ζήτημα της προλεταριακής εξουσίας

Σ' αυτό να μπολιαστούμε όλοι, όσοι σ' αυτή τη χώρα πονάμε το ζήτημα της ανασυγκρότησης του ΚΚΕ.

Οι σημερινές πολιτικές συνθήκες έχουν αλλάξει από το 1949. Η μεγάλη αλλαγή είναι η μετατροπή της κόκκινης Σοβιετικής Ενωσης των Λένιν - Στάλιν, στην μαύρη σοσιαλιμπεριαλιστική Ρωσία του Γκορμπατσώφ.

Ο σοσιαλιμπεριαλισμός και η άμεση απειλή που αυτός προσβεύει για την χώρα, είναι το νέο, αυτό που καθορίζει σήμερα την πολιτική και την στρατηγική των κομμουνιστών. Ο Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός κάτω από τα χτυπήματα των λαών όλου του κόσμου και του δικού μας λαού, έχασε την αδιαφιλονίκητη ηγεμονία του στον κόσμο και στη χώρα μας.

Σήμερα επίζητούμε και παλεύουμε για την ενότητα του λαού μας στις έτσι, νέες διαμορφωμένες συνθήκες, ενάντια στις δυό υπερδυνάμεις την Ρωσία και την Αμερική

Σηκώνουμε ψηλά την επαναστατική σημαία του ΚΚΕ και του ΔΣΕ, όχι για να διχάσουμε τον λαό μας, αλλά για να τον ενώσουμε ενάντια στους σημερινούς εχθρούς, όπως μας δίδαξε το παλιό ΚΚΕ και ο αρχηγός του Ν. Ζαχαριάδης.

Για να ξεσκεπάσουμε την καπηλεία την απάτη και την αντικομμουνιστική διαστρέβλωση της ιστορίας του λαού μας από το ψευτο - ΚΚΕ και κάθε οπορτουνισμό.

Για να διδαχτούμε και να εμπλουτίσουμε το ιδεολογικό μας οπλοστάσιο. Για να τιμήσουμε τους αγώνες και τους νεκρούς μας συντρόφους.

Σ' αυτά τα κλαίσια η ΟΛΚΚΕ οργανώνει εκίσκεψη προσκύνημα στον Γράμμο - Βίτσι στις 5 - 6 Σεκτέμβρη. Όσοι από τους αναγνώστες μας θέλουν να συμμετέχουν σ' αυτή, ας τηλεφωνήσουν στα γραφεία της εφημερίδας μας για να δηλώσουν συμμετοχή.

Για να ρίξουμε μαζί ένα κόκκινο γαρύφαλλο στα βουνά που ανέττειλε ο ήλιος της πραγματικής λευτεριάς.

γεγονός είναι κου θα σφραγίσει τις πολιτικές εξελίξεις μετέπειτα μιας και τα διάφορα τμήματα της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού θα μπορούν, παρά τα αυθόρμητα λαίκά ξεσπάσματα να παίζουν στις πλάτες του λαού μας και η αστική τάξη να κρατά την κυριαρχία

ποτάμι που χαλνούσε τα χωράφια.

μείνουυν 2 - 3 μέρες.

διαμαρτυρήθηκαν.

Μια κυριαρχία όμως πάντα κάτω από τον φόβο ενός νέου ξεσπάσματος της επανάστασης.

Το Β΄ Αντάρτικο είχε τρομοκρατήσει για τα καλά την αστική τάξη. Πράγμα που επέβαλε στην πολιτική της διάφορους ελιγμούς και μια ταχτική παροχών απέναντι στην αγροτιά για την κόψει από το προλεταριάτο της πόλης σε ένα νέο τυχόν αντάρτικο.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΈΡΟ ΔΙΔΑΓΜΑ

Αυτό θα το βρούμε μέσα στις αιτίες της ήττας. Το ΚΚΕ θα μπορούσε να είχε νικήσει αν δεν είχε υπονομευτεί σοβαρά από τον οπορτουνισμό που φώλιαζε στις γραμμές του και στον Δ.Σ.Ε.

Παρά τον δυσμενή σε όπλα και στρατιώτες συσχετισμό των δυνάμεων, που
βασικά οφείλονταν στη μεγάλη αμερικάνικη βοήθεια στον μοναρχοφασισμό.
ο ΔΣΕ θα μπορούσε το 1948 στην
αντεπίθεσή του, μετά τον περίφημο
ελιγμό του από τον Γράμμο στο Βίτσι.
να είχε νικήσει αν σωστά είχε λύσει το
πρόβλημα των εφεδρειών και του ανεπρόβλημα των εφεδρειών και του ανεπρόβλημα των εφεδρειών και του ανε-

Εκεί όμως είχαν φροντίσει οι οπορτουνιστές να κάνουν την δουλειά τους. Οι Βαφειάδης Παρτσαλίδης Καραγιώργης κ.λπ. εμπόδισαν με κάθε τρόπο την ανάπτυξη του Δ.Σ.Ε. και την υπονόμευση των κομματικών αποφάσεων. Ήταν οι συνεχιστές του Σιάντου, της Βαρκιζας, του Λίβανου και της Γκαζέρτας Το τσάκισμα του οπορτουνισμού, με-

μας επέτρεψε στην μάχη του 1949 να αντιροπήσουμε, να εξουδετερώσουμε τις συνέπειες της προδοσίας τοι Τίτο» (Ν. Ζαχαριάδης, «Τα προβλήματα καθοδήγησης του ΚΚΕ»).

Έτσι δένει ο Ζαχαριάδης τις δυό βασικές αιτίες της ήττας. Το χτύπημα του οπορτουνισμού είναι το βασικό για την νικηφόρα πορεία του προλεταριάτου.

ΜΕΡΙΚΑ ΚΟΥΦΙΑ ΕΙΊΙΧΕΙΡΗ-ΜΑΤΑ

Από τους διάφορους επικριτές του ΔΣΕ ακούγονται συχνά δύο επιχειρήματα, που η σκούφια τους κρατάει από τον Παρτσαλίδη και τον Βαφειάδη. • Το ένα είναι, πως άργησε να ξεκι-

νήσει το Β΄ Αντάρτικο με αποτέλεσμα να χαθεί πολύτιμος χρόνος στην αρχή. Οι εμπνευστές αυτού του επιχειρήματος ξεχνάν την κατάσταση που βρήκε το κόμμα ο Ζαχαριάδης με τον ερχομό

του από το Νταχάου το 1945.
Το ΚΚΕ και γενικότερα το λαϊκό κίνημα μετά την προδοσία της Βάρκιζας βρίσκονταν σε κατάσταση διάλισης. Ο οπορτουνισμός με επικεφαλής τον Σιάντο κυριαρχούσε στην καθοδήγηση του κόμματος και το βασικότερο ο λαός είχε

Σε μια τέτοια κατάσταση, αν το κόμμα απαντούσε στην βία και την τρομοκρατία με το αμέσως ξεκίνημα του Β΄ Αγώνα, θα ήταν καταδικασμένο

χάσει την εμπιστοσύνη του στο κόμμα.

Θα έπρεπε να προηγηθεί η ανασιγκρότηση του κόμματος, το χτύπημα του οπορτουνισμού και της Βάρκιζας, να καταχτηθεί ξανά η εμπιστοσύνη του λαού στο κόμμα για να ξεκινήσει ο ένοπλος αγώνας.

Σ' αυτήν την κατεύθυνση δούλεψε ο N. Ζαχαριάδης αμέσως με τον ερχομό του. Στην 12η Ολομέλεια του 45 χτυπάει

ΟΙ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ ΒΑΖΟΥΝ ΦΩΤΙΑ ----- ΣΤΟΝ ΠΕΡΣΙΚΟ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

σήμερα βρίσκεται στο Ιράκ.

Η θεοκρατική, φεουδαρχική κλιαπορρίπτει επίμονα κα Χομεινι αυτό το σχέδιο γιατί πρώτος όρος του τελειώματος του πολέμου είναι γι' αυτήν η καθαίρεση του Χουσείν, του ηγέτη δηλαδή του Ιράκ. Δεν πρόκειται για μια τυχαία απαιτηση ή τέτοια που έχει να κάνει με την αντίθεση σ' ένα συγκεκριμμένο πρόσωπο, αλλά για την επιβολή της θέλησης του Ιράν στις εσωτερικές εξελίξεις του Ιράκ μετά από τον πόλεμο. Πρόκειται στην πραγματικότητα για μια απλή εφαρμογή του πανισλαμικού δόγματος των μουλάδων, που ούτε λίγο, ούτε πολύ έχει σαν στρατηγικό του στόχο τη δημιουργία ενός παγκόσμιου Ισλάμ σιτικού, χομείνικούυ τύπου.

Οι Χομείνικές ομάδες ή και κόμματα που στήνονται σήμερα σε πολλές αραβικές χώρες είναι όργανα μιας τέτοιας στρατηγικής που έχει σαν κέντρο της την Κομ, την «ιερή» πόλη των ιρανών μουλάδων.

Οι μουλάδες πιάσαν γερά την ευκαιρία που τους πρόσφερε ο Ιρακινός σωβινισμός με την επίθεση του το 1980 για να ζητάνε τώρα την δικιά τους ατέλειωτη επέχταση. Οι μουλάδες πούχουν φανατίσει τα πλήθη τους με αυτά τα σχέδια και τα όνειρα θρέφονται από αυτόν τον πόλεμο και είναι αποφασισμένοι, αλλά και υποχρεωμένοι να τον πάνε μέχρι το τέλος.

Οι μουλάδες δεν μπορούν επί ποινή άμεσης συντριβής να αναγνωρίσουν ήττα. Κάτι τέτοιο θα ποδοπατούσε σε ελάχιστο χρόνο κάθε φωτοστέφανο. Σε μια τέτοια περίπτωση τα εκατομμύρια των εξαπατημένων «μαχητών» του ισλαμισμού θα ζητούσαν εκδίκηση για τα εκατοντάδες χιλιάδες κορμιά των «μαρτύρων της επανάστασης» που σφάχτηκαν άδικα για λογαριασμό των μουλάδων. Ταυτόχρονα οι μουλάδες τρέμουν την οργή του δημοκρατικού λαού που τόσο ακριβά έχει πληρώσει την αντίσταση του. Είναι ανείπωτα, ξεπερνανέ κάθε φαντασία τα βασανιστήρια στις φυλακές της Περσίας. Είναι χαραγτηριστική η μέθοδος εκτέλεσης που ακολουθούν συχνά οι μουλάδες για κείνους τους πιο τυχερούς που γλυτώνουν από τα βασανιστήρια. Τους αφαιμάζουν. Τους ρουφάνε με σύριγκες όλο το αίμα ώσπου να πεθάνουν για να δώσουν, όπως λένε, στους μαχητές του μετώπου

ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΤΩΝ ΜΟΥ-ΛΑΔΩΝ ΚΑΙ Η ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΤΟΥΣ

Όμως το μέτωπο δεν προχωράει παρ' όλο που οι μουλάδες στηρίζονται σχεδόν αποκλειστικά στο «κρέας για τα κανόνια» που θυσιά-ζουν και για την πιο μικρή τους προέλαση. Δεν το κρύβουν ότι σ' αυτόν τον πόλεμο στηρίζονται στο υπεράριθμο έμψυχο υλικό τους που έχουν αυγατέψει με την στρατολογία και των 15 χρονων.

Όμως μετά την στασιμότητα που συνόδεψε την αναχαίτιση της μεγάλης επίθεσης τους ενάντια στη Βασόρα τον προηγούμενο χρόνο βρίσκονται σε μεγάλο στρατικοπολιτικό αδιέξοδο. Ήδη έχουν αρχισει να χάνουν μπροστά στους λαούς τον αντιαμερικάνικο αντιμπεριαλιστικό φωτοστέφανο των πρώτων χρόνων της ψευτο επανάστασης μάλιστα από την ώρα που εφάρμοσαν το δικό τους φασισμό ενάντια στις δημοκρατικές δυνάμεις του Ιράν).

Αυτό φάνηκε πρώτον από την κρυφή τους συμμαχία με το Ισραήλ που τους εξοπλίζει δηλώνοντας ανοιχτά ότι το κάνει για να διασπάσει το αραβικό μέτωπο και δεύτερον από την βρώμικη συναλλαγή τους με τις ΗΠΑ για να πάρουν όπλα χρήσιμα στον πόλεμό τους με το Ιράκ. Εδώ αποκαλύφθηκε καθαρά ότι ο αντιαμερικανισμός τους είναι πολύ λιγώτερο βαθύς από ότι τα ηγεμονικά τους σχέδια στην περιοχή, δηλαδή από ότι η αντίθεσή τους με το Ιράκ.

Από την άλλη μεριά έχει μεγαλώσει η διεθνής τους απομόνωση σε

κρατικό επίπεδο. Αυτή εκδηλώθηκε περίτρανα με δυό γεγονότα Πρώτον με την απόρριψη της απόφασης 598 που ομόφωνα πήρε το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ τον Ιούλη για άμεση κατάπαυση του πυρός.

Το Ιράκ την αποδέχθηκε αμέσως παρ' όλη τη δυσμενή του θέση από εδαφική άποψη καθώς τα ιρανικά στρατεύματα βρισκονται μέσα σε ιρακινό έδαφος σε απόσταση αναπνοής από τη δεύτερη μεγάλη πόλη του Ιράκ, την Βασόρα, παρ' όλη δηλαδή την δυσμενέστερη διαπραγματευτική θέση στην οποία το Ιράκ θα βρεθεί μετά από μια αποδοχή της κατάπαυσης πυρός σε σχέση με το σχέδιο ειρήνης που προαναφέρουσε

Κι όμως το Ιράν αρνήθηκε την υποταγή του σ' αυτήν την απόφαση δηλώνοντας μάλιστα πως μ' αυτή του την απόφαση που είναι υπέρ τοι Ιράκ «το Συμβούλιο Ασφαλείας παίρνει μέρος στη σύγκρουση έτσι ώστε να μην μπορεί να παίζει θετικό. ρόλο στην αναζήτηση της Ειρήνης». Δεύτερο: Με το κακό τέλος της προβοκάτσιας που έστησαν οι μουλάδες στην Μέκκα ενάντια στην Σαουδική Αραβία. Μια διαδήλωση υπεράσπισης του Χομείνισμού από μια ομάδα τρανών ανάμεσα σε εκατομμύρια προσκυνητές είναι κάτι έξω από τις συνήθειες μιας τέλετουργίας που διεξάγεται σε μια ξένη χώρα χώρια από το γεγονός ότι τους νόμους της πρέπει ο καθένας επισκέπτης να σεβαστεί.

Η ιρανική προβοκάτσια είναι συνέχεια της πολιτι κής των απειλών που είχαν εγκαινιάσει τον τελευταιο καιρό οι μουλάδες ενάντια στο Κουβέιτ και τη Σαουδική Αραβία επειδή υποστηρίζουν το Ιράκ και αποσκοπούσε σε μια κλιμάκωση της συγκρουσης με έναν τρόπο που θα φανάτιζε τους φανατικούς χομείνιστές. Η σκληρή στάση των Σαουδαραβικών αρχών απέναντι στους Ιρανούς προβοκάτορες της Μέκκας βοήθησε τον Χομεινί που έδειξε τις πραγματικές του προθέσεις απέναντι στην Σ. Αραβία με τον λόγο του μετά από δύο μέρες όπου διαπίστωνε ότι η σαουδική δυναστεία - ήταν ανίκανη να εξασφαλίσει την φύλαξη των αγίων τόπων της Μέκκας», και κατάγγελνε ανοιχτά «Τους δειλούς και απιστους Βαχαμπίτες (τους ισλαμιστές της Σ. Αραβίας) που ήταν πάντα τους ένα ξίφος χωμένο στην πλάτη των μουσουλμάνων=

Όμως η προβοκάτσια από ευρύτερη πολιτική άποψη δεν έπιασε. Όλες οι ισλαμικές χώρες καταδίκασαν με λίγο ή πολύ έντονο τροπο την ιρανική προβοκάτσια με εξαίρεση τις φιλοϊρανικές κι όχι τυχαία φιλορώσικες Συρία και Λιβώη, που έχουν αναλάβει το δικό τους ηγεμονικό διασπαστικό και επεχτατικό ρόλο μέσα στον αραβικό κόσμο. Πάντως και οι δικές τους δηλώσεις ήταν οι πιο επιφυλακτικές πούχουν γίνει μέχρι σήμερα σ' ότι αφορά την υποστήριξη του Ιράν. Η Συρία δηλαδή δεν έκανε επίσημη δήλωση παρά μόνο τα μέσα μαζικής της ενημέρωσης έπαιρναν το μέρος του Ιράν. Η δε Λιβύη αρκέστηκε σε μια πρόταση -για μια διεθνή ισλαμική δύναμη που θα φυλάει τους άγιους τόπους». Ταυτόχρονα δεν πήραν θέση υπέρ του Ιράν το Πακιστάν και η Τουρκία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΣΤΟ ΔΥΝΑΜΩΜΑ ΤΟΥ ΤΥ-ΧΟΔΙΩΧΤΙΣΜΟΥ

Η απομόνωση των μουλάδων είναι λοιπόν φανερή. 'Ομως δεν είναι
μια απόλυτη απομόνωση. Μ' αυτήν
την έννοια αυτή θα οδηγήσει σε μια
κλιμάκωση του πολεμικού τυχοδιωχτισμού των μουλάδων με την αξιοποίηση των πιο σταθερών του στηριγμάτων και με το μπάσιμο του
σοσιαλιμπεριαλισμού στο παιχνίδι
του περσικού κόλπου.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕΤΑΤΟΠΙ-ΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΠΕΡΙΟ-ΧΗ ΤΟΥ ΑΡΑΒΟΠΕΡΣΙΚΟΥ ΚΟΛΠΟΥ

Το στρατιωτικοπολιτικό αδιέξοδο του Ιράν οδήγησε στην επέχταση της κρίσης στον Περσικό. Η κίνηση των μουλάδων στην Μέκκα είναι μέρος του ακήρυχτου πολέμου που ήδη έχει ξεσπάσει ανάμεσα σ΄ αυτούς από την μια μεριά και το Κουβέιτ και την Σαουδική Αραβία από την άλλη.

Η κλικα Χομείνι στρέφει τους τελευταίους μήνες τα πυρά της ενάντια σ΄ αυτές τις δύο χώρες επειδή υποστηρίζουν πολιτικά και οικονομικά τα Ιράκ. Εδώ βρίσκεται η εξήγηση της μεταφοράς της έντασης στον Περσικά τον τελευταίο καιρό.

Το Ιράν έχει ένα σοβαρό στρατιωτικό μειονέχτημα σε σχέση με

το Ιράκ
Ο βομβαρδισμός των πετρελαικών του λιμανιών και των πετρελαιωφόρων που προσεγγίζουν τα λιμάνια του από την ιρακινή αεροπορία, του μειώνουν εξαιρετικά την δυνατότητα διοχέτευσης του πετρελαίου του προς τα έξω, δηλαδή του τραυματίζουν σοβαρά τονκύριο οικονομικό τροφοδότη του πολέμου

Αντίθετα το Ιράν δεν μπορεί να πετύχει ένα αντίστοιχο πλήγμα με τον βοβμαρδισμό των πετρελαϊκών λιμανιών και των ναυτικών δρόμων του Ιράκ για τον απλό λόγο ότι αυτό έχει εξασφαλίσει την διοχέτευση του βασικού όγκου της παραγωγής του μέσα από αγωγούς που περνάνε από την Τουρκία και τη Σ. Αραβία.

Ετσι το Ιράν καταφεύγει στον εκβιασμό του Κουβέιτ και Σ. Αραβίας (που είναι οι μεγαλύτεροι εξαγωγεί ς πετρελαίου) και μέσα απο αυτούς στον εκβιασμό όλων των χωρών που εξαρτάνε την βιομηχανία τους σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό από τις πετρελαϊκές προμήθειες από τον κόλπο. Τέτοιες είναι οι χώρες της Ευρώπης που είναι εξαρτημένες κατά 35% και η Ιαπωνία κατά 60% από τις προμήθειες τους σε πετρέλαιο από τον κόλπο.

Έχουμε λοιπόν επέχταση του πόλεμου ενάντια σε τρίτες χώρες και απειλή για κλείσιμο του κόλπου. Ο Ιρακο - τρανικός πολεμος αποχτάει πια ανοιχτά διεθνή χαρακτήρα. (Οι πίνακες με τη διεθνή ροή του πετρελαίου που παραθέτοιμε από το γαλλικό «Monde» αποδείγνουν την σημασία του Κόλπου για την ευρωπαϊκή και γιαπωνέζικη βιομηχανία, παρ' όλο τον μειωμένο του ρόλο σε σχέση με το 1973 και μετά τα μέτρα που πήραν οι γώρες του δεύτερου κόσμου για να περιορίσουν την ενεργειακή τους εξάρτηση από αυτό το σημείο του πλα-

ΟΙ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ ΣΤΟΝ ΚΟΛΠΟ

Διεθνής χαραχτήρας σημαίνει ότι οι δύο μεγάλοι διεθνείς χωροφύλακες αισθάνονται την υποχρέωση να επέμβουν ακριβώς όπως οι καρχαρίες που μυρίζουν αίμα. Τα προσχήματα δεν λείπουν.

Κατ' αρχήν από τότε που ξεκίνησε ο πόλεμος οι δύο υπερδυνάμεις βρέθηκαν μέσα σ' αυτόν. Οι ΗΠΑ που από την αρχή στήριξε το Ιράκ. στην επίθεσή του, η Ρωσία κρατώντας ενδιάμεση στάση ιδιαίτερα όταν προσπαθούσε στην αρχή να προσεταιριστεί το Ιράν, Αφ' ότου οι μουλάδες τα βάλαν με το Τουντέχ αυτοί ρίξαν το βάρος τους στο Ιράκ δίχως όμως ποτέ να κόψουν τις γέφυρες με τον Χομεϊνί. Αναγκάστηκαν γι' αυτό να καταπιούν και το πικρό ποτήρι της υποστήριξης που δίνει ακόμα αυτός στους αφγανούς αντάρτες. Αυτή είναι η μοναδική θετική πλευρά του Ιράν που βέβαια με τίποτα δεν αντισταθμίζει το μεγάλο κακό που αυτό κάνει σε όλα τα άλλα μέτωπα.

Μέχρι τώρα λοιπόν οι υπερδυναμεις ήταν πραχτικά έξω από τον κόλπο

Τώρα μπήκαν και 6 αντον.
Το Κουβέιτ έπαιξε εδώ καθοριστικό ρόλο. Οι βομβαρδισμοί πλοίων τοι από τους Ιρανούς οδήγησε το Κουβέιτ στο να ζητήσει στρατιωτική κάλυψη. Η Ρωσία πρώτη αποδέχτηκε ευχαρίστως το ρόλο του προστάτη και διέθεσε τρία

πετρελαιοφόρα της στο Κουβέιτ, με ρώσικη σημαία και ρώσικα πολεμικά πλοία συνοδείας, το Μάρτη του 187

Καμμιά χώρα του κολπου δεν καταδίκασε την κινηση αυτή του Κουβειτ. Αυτή η άρχουσα τάξη των πετρελαίων (Κουβειτ, Εμιρατα, Ομάν, Σ. Αραβία) αποδείχτηκε έξυπνη στις διαπραγματεύσεις για την τιμή τους, αλλά ανίκανη να στηριχτεί στις δυνάμεις της φτιάχνοντας ισχυρό στρατό και στόλο.

Αυτοί οι παληοί σείχηδες προτιμούν να αυγατίζουν το πουγκί τους και να στηρίζονται στις υπερδυνάμεις παρά να πληρώνουν και να στηρίζονται στον εαυτό τους

Ρώσικα λοιπόν πετρελαιοφόρα και ρώσικα πολεμικά στον κόλπο

Αυτό ήταν. Η άλλη υπερδύναμη δεν μπορούσε να λείψει Μετά από δύο μήνες έκανε πρόταση να στολίσει με αμερικάνικες σημαίες τα μισά κουβείτιανά πετρελαιοφόρα και να κατεβάσει ένα ισχυρό στόλο μέσα στον Κόλπο για την συνοδεία

Αυτό τελικά έγινε. Το Κουβέιτ δέχθηκε την πρόταση. Αλλωσε ο κόλπος ήταν ήδη γεμάτος από νάρκες που κανένας δεν αναλαβαίνει σήμερα στον κόσμο την ευθύνη ότι τις έβαλε.

Έτσι βρέθηκαν οι δύο υπερδυνάμεις στον Κόλπο. Από κοντά η Γαλλία και η Αγγλία.

Τώρα οι Ρώσοι σοσιαλιμπεριαλιστές ξελαρυγγιάζονται ενάντια στην αμερικάνικη αρμάδα και τους Αγγλογάλλους κρύβοντας όσο μπορούν την δικιά τους παρουσία στον κόλπο, και ακόμα περισσότερο ότι αυτοί πρώτοι χώθηκαν εκεί. Όμως είναι πιο ισχυροι πολιτικά από τον ανταγωνιστή τους.

Πρώτον γιατί αυτοί μπήκαν με πολύ λιγώτερες δυνάμεις ενώ σι Αμερικάνοι κατεβάζαν έναν ολόκληρο στόλο που περιλαβαίνει αεροπλανοφόρο και θωρηκτό... Δεύτερον γιατί έχουν αφήσει ανοιχτές πόρτες με το Ιράν έτσι ώστε να είναι σε θέση να διαπραγματεύονται μαζί του πελώριες οικονομικές συμφωνίες (Αγωγός πετρελαίου προς την Μαύρη θάλασσα, Σιδηροδρομική γραμμή από Ρωσία μέχρι τον Κόλπο. Αγωγός φυσικού αέριου), Έτσι τα κύρια πυρά του Ιράν κατευθύνονται ενάντια στους αμερικάνους Ετσι οι ρώσοι μπορούν να κινούνται στη σκιά.

Στο βάθος αυτής της υπεροχής των Ρώσων βρίσκεται το γεγονός ότι αυτοί δεν έχουν τίποτα να χάσουν από το κλείσιμο του Κόλπου παρά μόνο να κερδίσουν τόσο από το κλείσιμό του όσο και από την επέχταση του πόλεμου σ΄ αυτόν ενώ οι Αμερικάνοι τρέμουν μπροστά σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο γιατί ενώ έχουν χάσει για πάντα το Ιράν κινδυνεύουν να χάσουν και τις άλλες χώρες από την ρώσικη διείσδυ-

Όσο για τους Ευρωπαίους αυτοί κινδυνεύουν να καταστραφούν οικονομικά.

Η ισχυρή παρουσία του αμερικάνικου τμπεριαλισμού στον Κόλπο είναι η επίδειξη ισχύος μιας υπερδύναμης που αντιδράει σπασμωδικά καθώς χάνει θέσεις. Η αδύνατη παρουσία του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού είναι η ψύχραιμη στάση μιας υπερδύναμης που κερδίζει θέσεις παίζοντας με τις αντιθέσεις ανάμεσα σε χώρες που μέχρι τώρα δεν έλεγχε.

ΕΞΩ ΟΙ ΔΥΟ ΥΠΕΡΔΥΝΑ-ΜΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΛΠΟ

Στην πραγματικότητα ο τραμπούκος του Κόλπου, το Ιραν, δεν δικαιολογεί την παρουσία εκεί του στόλου καμμιάς υπερδύναμης.

Το ζήτημα της ελεύθερης ναυσιπλοΐας που απειλείται είναι πραγματικό και σ' αυτό έχει και τις δικές του ευθύνες και το Ιράκ που επέχτεινε τον πόλεμο μέχρι τον βομβαρδισμό των εμπορικών πλοίων Είναι επίσης πραγματικό το γεγονός ότι με τη διακοπή της ναυσιπλοΐας οι μεγάλοι χαμένοι θα είναι οι πετρελαιοπαραγωγές χώρες

του Κόλπου και,δεύτερον οι χώρες του β' κόσμου, και όχι οι πετρελαιοπαραγωγές υπερδυνάμεις

Είναι λοιπόν κύρια δικιά τους υπόθεση η υπεράσπιση της ελευθερης ναυσιπλοΐας. Αλλά αυτό πρέπει να γίνει μ' ένα τρόπο που Πρώτο να εξαντλεί όλα τα ειρηνικά μέσα διευθέτησης της πρόσφατης κρίσης στον Κόλπο. Δεύτερο Να κινείται μέσα στα πλαίσια του διεθνούς Δικαίου, των συγκεκριμμένων μέχρι τα τώρα αποφάσεων του ΟΗΕ να σέβεται τα δικαιώματα των παράκτιων κρατών και να μην περιφρονεί την παγκόσμια κοινή γνώμη.

Αυτά τα χαραχτηριστικά δεν είχε καθόλοι η ανάμειξη των υπερδυνάμεων, που επέμβηκαν στον κόλπο δίχως να κινήσουν καμμία διεθνή διαδικασία, η μεν Ρωσία σαν προστάτης του Κουβέιτ, Η δε ΗΠΑ σαν προστάτης όλων των χωρών του Κόλπου καθώς και των χωρών του β κόσμου.

Οι λαοί όλου του κόσμου πρέπει να απαιτήσουν οι υπερδυνάμεις να φύγουν από τον κόλπο.

Οσο για την Αγγλία και τη Γαλλία αυτές σαν ευρωπαικές γωρες θίγονται άμεσα και βαθειά από την διακοπή της ελεύθερης ναυσιπλοτας στον κόλπο. Όμως η παρουσία τους εκεί μετά τον στόλο των ΗΠΑ αποκαλύπτει περισσότερο ότι σερνονται από αιτές (τις ΗΠΑ) παρά ότι διασφαλίζουν την ελεύθερη ναυσιπλοία. Δεν είναι τυχαίο που ούτε η Αγγλία, ούτε η Γαλλία πήραν υπ' όψη τους την πρόταση της Ιταλίας και της Ολλανδίας για μια ενιαία στάση των ευρωπαϊκών χωρών και μέσα στο πλαίσια του ΟΗΕ, αλλά κινήθηκαν ανεξάρτητα σε μια κλιμάκωση της στρατιωτικής τους παρουσάις. Α-

κόμα δεν είναι πειστική η πρόθεσή τους να υπερασπίσουν το διεθνές δίκιο της θάλασσας όταν τόσο καιρό δεν αποδοκίμαζαν τους βομβαρδισμούς του Ιράκ στα πετρελαιοφόρα που κινιόντουσταν προς τα ιρανικά λιμάνια

Οι χώρες αυτές έχουν δράσει με τον γνωστό καιροσκοπισμό, την ταλάντευση και την ασυνέπεια που διακρίνει αυτές τις ιμπεριαλιστικές χώρες δεύτερης κατηγορίας, που από την μια συνθλίβονται από τις υπερδυνάμεις και από την άλλη συνεχίζουν να καταπιέζουν να εκμεταλλεύονται και να περιφρονούν τα αδύναμα έθνη.

Όμως δεν μπορεί από καμμιά πλευρά να περιμένει κανείς «συνέπεια» στην εύφλεκτη αυτή περιοχή του κόσμου. Ούτε στις αραβικές χώρες του Κόλπου, ούτε στην Ευρώπη δεν έχουν αναπτυχθεί τελευταία ισχυρά εθνικοεπαναστατικά κινήματα που να μπορούν να πάρουν πάνω τους τις ευθύνες των εξελίξεων.

Σε τέτοιες περιπτώσεις το δίκηο επιβάλλεται μ' έναν πολύ οδυνηρό και μακρόσυρτο τρόπο μέσα από τις ταλαντεύσεις, τις ασυνέπειες, τις ελεεινότητες των πιο αδικημένων και καταπιεσμένων από τις άργουσες τάξεις.

Όσο δεν κρίνουν οι επαναστάσεις τις εξελίξεις, τις κρίνει ο πόλεμος και τότε πρέπει να ξεχωρίζεται ένας Γκορμπατσώφ, ένας Ρήγκαν και ένας Χομείνί απ' ένα Χουσείν, ένα Φαχντ ή ένα Μιττεράν.

Ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας παίρνει πολλές μορφές και το παγκόσμιο προλεταριάτο δεν περιφρόνησε ποτέ τίποτα που ν' αδυνατίζει τους μεγάλους του εγθοούς

N. KOPEA - N. ΑΦΡΙΚΗ

Η εργατική τάξη στην πρώτη γραμμή

N. KOPEA

Αυτές τις μέρες η Ν. Κορέα και η Ν. Αφρική γνώρισαν μερικές από τις μεγαλύτερες, τα τελευταία χρόνια, διαδηλώσεις και απεργίες των εργατών. Η απεργία των 300 χιλ. Κορεατών εργατών, στην βιομηχανία Γιουντάι, που ξέσπασε στις πόλεις που εδρεύει αυτή η βιομηχανία, αντιμετωπίστηκε με την αστυνομική βία χωρίς να κάμψει την αγωνιστική διάθεση των απεργών. Τα αιτήματα των απεργών ήταν αυξήσεις.

Η εργατική τάξη της Ν. Κορέας έχει κάθε λόγο για τέτοια αιτήματα. Το βιοτικό της επίπεδο είναι από τα πιο χαμηλά στον κόσμο. Συγκεκριμένα οι αποδοχές των εργατών είναι 24.000 δρχ. το μήνα, ποσό εξευτελιστικό αν πάρουμε επίσης υπόψη μας ότι δουλεύουν... 11 ώρες την ημέρα, με 2 μέρες άδεια το μήνα. Παράλληλα οι διώξεις και οι απολύσεις γίνονται και μόνο, αν οι εργάτες μιλήσουν. Αυτοί που μιλάνε ρισκάρουν την απόλυση, γράφονται στο «μαύρο πίνακα» και πολύ δύσκολα μπορούν να βρουν αλλού δουλειά.

Αυτές οι συνθήκες είναι που ανάγκασαν ένα κομμάτι της εργατιάς να ξεσηκωθεί. Ο υπουργός εργασίας αναγκάστηκε να ζητήσει από τους βιομήχανους να καλυτερέψουν τις συνθήκες δουλειάς και τα μεροκάματα, για να αποφύγουν μια πιο βίαιη αναταραχή. Οι βιομήχανοι δέχτηκαν να συζητήσουν τα αιτήματα με τους απεργούς, ενώ στην αρχή δεν ήθελαν, με αποτέλεσμα την προσωρινή παύση της απεργίας.

Ανεξάρτητα από την τελική κατάληξή της ένα είναι σίγουρο ότι η εργατική τάξη της Ν. Κορέας έχει μπει για τα καλά στο στίβο της ταξικής πάλης.

Αυτή η τάξη όλο το προηγούμενο διάστημα ήταν παράστο δημοκρατικό κίνημα του λαού. Ο «εκδημοκρατισμός» των αμερικάνων και της φασιστικής χούντας δεν βρίσκει έδαφος στους επαναστατημένους νοτιοκορεάτες εργάτες, ώστε να τους αποτρέψει από τους αγώνες για την κατάχτηση της αξιοπρέπειας και των δίκιων τους.

N. AФPIKH

Από την άλλη μεριά στη Ν. Αφρική συνεχίζεται η απεργία που ξέσπασε στις 9 Αυγούστου στα ορυχεία χρυσού, κάρβουνου και ουράνιου. Από τα 46 ορυχεία τα 44 έχουν νεκρωθεί. Είναι η πρώτη φορά που το συνδικάτο των εργατών η Εθνική Ένωση εργατών Ορυχείων που ιδρύθηκε το '82, πραγματοποιεί τέτοιας χρονικής διάρκειας απεργία, όταν οι προηγούμενες δεν κράταγαν περισσότερο από 2 μέρες.

Οι 340 χιλ. εργάτες των ορυχείων ζητάνε αύξηση 30%, ενώ την ίδια στιγμή τα αφεντικά δίνουν 14%. Οι μισθοί τους είναι 30.000 δρχ. το μήνα, όταν οι μισθοί των λευκών εργατών είναι 5 φορές μεγαλύτεροι. Στο βάθος αυτού του αιτήματος υπάρχει η ανάγκη για εξομοίωση με τους μισθούς των λευκών συναδέλφων τους. Οι απεργοί είναι αποφασισμένοι να μην κάνουν πίσω απ' αυτό το αίτημα κι αυτό δείχνει η στάση τους να απέχουν από κάθε είδους διαπραγμάτευσή του.

Και στην περίπτωση των εργατών της Ν. Αφρικής οι εργάτες, στον αντιφασιστικό - αντιρατσιστικό αγώνα όλης της μαύρης πλειοψηφίας ενάντια στο απαρτχάιντ έδωσαν το αγωνιστικό παρών.

Και στις δύο περιπτώσεις της Ν. Αφρικής και της Ν. Κορέας οι αγώνες της εργατικής τάξης είναι ένα και το ίδιο ιστορικό ρεύμα που δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την αποτροπή μιας επιστροφής στο παρελθόν.